

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra international demo 1./8 2006

2007: UNGDOMMEN OG FOLKENE GÅR TIL MODSTAND

Nr. 1

11. årg.

2007

9. januar -

18. januar

Støttepris 15 kr.

TEMA: DAGBOG FRA BAGDAD

Saddam Hussein myrdet af USA s. 2 ● 2007: Året hvor Fogh skal væk s. 3 ●
Rædsel i andedammen s. 4 ● Ungdomshuset: "Godaften røvhuller!" s. 7 ●
Revolutionær ungdom rykker s. 9 ● OK 2007 s. 10 ● På folkesundhedens alter s. 11 ●
Ulla Røder: Hvad ønsker jeg mig i 2007? s. 12 ● Dagbog fra Bagdad s. 14 ●
"Det røde kapel" s. 17 ● Hilsener til APKs 3. kongres s. 18 ●
DERFOR ... gik det galt i 1989 s. 20 ● Debat s. 22 ● Snigløbet inden starten s. 24

Saddam Hussein myrdet af USA

KOMMUNISTISK POLITIK

Iraks præsident Saddam Hussein blev myrdet af USA og dens marionetregering kort før daggry den 30. december 2006. Som amerikansk krigsfange blev han udleveret til hængning på amerikansk ordre.

Ifølge propagandaen var Saddam en af historiens store masse-mordere. Dette er ikke på nogen måde blevet bevist ved en uafhængig domstol. Den såkaldte retssag mod Saddam vil gå over i historien som en af de skændigste skueprocesser nogensinde. Den blev gennemført ved en særdomstol oprettet af USA, fem af hans forsvarere blev myrdet, og chefdommeren blev udskiftet på amerikansk ordre midt under det hele. Farcen blevet kritiseret af internationale jurister, menneskeretsorganisationer og tilmed FN for at være en parodi og i sig selv i strid med international lov.

Men ikke engang denne 'retssag' var i stand til overbevisende at dokumentere Saddam Husseins ansvar for godt hundrede kurdiske landsbyboeres død efter et mislykket mordforsøg på Saddam og andre højtstående medlemmer af den irakiske regering i 1982 under krigen mellem Irak og Iran. Omkring 148 blev arresteret, bragt for retten og dømt for dette komplot. De dømte blev henrettet tre år efter det mislykkede mordforsøg.

Det var denne sag, Saddam Hussein blev 'dømt' og hængt for. En række andre sager mod Saddam for andre påståede forbrydelser blev aldrig gennemført. Der er ikke fremlagt skyggen af bevis for Saddams ansvar for masse-mord på det irakiske folk.

Også hans halvbroder Barzan al-Tikriti og den tidligere chefdommer for revolutionsdomstolen Awad Hamed al-Bandar vil blive henrettet.

Den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark, en af de internationale jurister på Saddams sagførerhold, som ikke fik lov til at fremlægge deres forsvar, betegner henrettelsen som 'sejrhverre-uretfærdighed'.

På trods af mange internationale protester om ikke at gennemføre henrettelsen har USA og dens marionetregering haft travlt med at få den eksekveret. Hensigten er at svække modstanden mod USA's og den imperialistiske koalitions illegale besættelse af Irak, som er blevet stadig stærkere, at opsplitte Irak efter nationale og etniske skillelinjer og skabe en langvarig borgerkrigs-situation i landet.

Under sit fangenskab optrådte Saddam Hussein som præsident, som irakisk og arabisk nationalist og modstandsleder. På trods af amerikanske tilbud om, at han kunne redde sit liv

ved at appellere til den irakiske modstand om at nedlægge våbnene mod besættelsesmagten, opfordrede han tværtimod gentagne gange under retssagen og i erklæringer fra det amerikanske militærfængsel modstanden til at fortsætte, indtil besættelsesmagterne er fordrevet og Irak befriet.

Saddam Hussein døde for sin modstand mod amerikansk imperialisme og som en irakisk og arabisk martyr.

Mordet på Saddam vil imidlertid ikke svække modstanden mod den imperialistiske og kolonialistiske besættelse og mod dens marionetter. I en advarsel fra Baath-partiet mod gennemførelsen af henrettelserne hedder det, at de '*ikke vil svække den væbnede revolution, men blot opflamme den mere endnu og udvide dens omfang, øge antallet af modstandskæmpere og placere ansvaret for endnu flere amerikanske soldaters død på den amerikanske regerings skuldre*'.

Den første Irak-krig og blokaden mod Irak frem til invasionen i marts 2003 har kostet mere end halvanden million irakere livet. Efter starten på den nuværende krig og besættelse skønnes hen ved 700.000 irakere at være dræbt. Masse-mordet på irakere er gennemført af USA, Storbritannien og deres allierede.

Bush, Blair, Fogh og de øvrige ansvarlige for forbrydelser mod menneskeheden er endnu ikke bragt for retten.

Arbejderpartiet Kommunisterne

30.12.2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.01.07

2007: Året hvor Fogh skal væk

For et år siden hed nytårskommentaren på denne plads: *"2006: Den nyliberale offensiv må stoppes"* (KP25, 2006). Den konkluderede:

"Det er måske ikke gået op for alle, men Fogh og hans regering tonser løs med en nyliberal offensiv til fordel for monopolerne uden fortilfælde i dansk historie. Året 2006 – og ikke mindst det første halvår – bliver kritisk for, om den vil lykkes. Kun en storstilet massemobilisering vil kunne slå bremserne i og stoppe Fogh og hans sociale nedslagtning.

Den brede folkelige modstand findes allerede. Spørger man danskerne, ønsker de ikke de nyliberale reformer trukket ned over hovedet. (...) Men hvis ikke protesten samles og kun berører delområder og ikke hele den nyliberale offensiv, og lykkes det ikke at inddrage arbejderklassen som helhed og langt bredere lag i en synlig og massiv protest, vil Fogh triumfere igen."

2006 blev da også et år med massemobiliseringer af et omfang, der ikke har været set i årtier. Først på året udløste Muhammed-provokationen ikke bare en voldsom polarisering af befolkningen. Mange følte nødvendigheden af at engagere sig – og da de store protester mod 'velfærdsreformen' løb af stabelen den 17. maj med ungdommen forrest på barrikaderne oplevede Danmark massedemonstrationer af et omfang, som ikke har været set i årtier.

Protesterne fortsatte i forbindelse med kommunalbudgetter og strukturreform og op til folketingets åbning. Man så tilmed et syn, der har været i endnu flere årtier tilbage – nemlig en hel by, som rejser sig til kamp – som det skete med Århus, hvor forældre, pædagoger og ansvarlige borgere i ugevis prøvede at få taget nedskæringerne af bordet.

Men kom de bagvendte reformer af bordet? Blev det nyliberale felttog da stoppet? Det kan man ikke sige. Helle Thorning-Schmidts socialdemokrater

skyndte sig på banen for at redde Foghs EU-dikterede pensionsforringer og andre møjtiltag. Siden er hun ikke blevet træt af at gentage, at Fogh er elendig til velfærd (hvad han er), mens socialdemokraterne er det modsatte. Det sidste mangler at blive bevist. Det hele er løfter og varm luft

og nyliberal praksis.

De store folkelige protester – og ikke socialdemokraterne – satte en ny dagsorden, som det hedder i parlamentarikersprog. Angiveligt en 'velfærdsdagsorden', som Thorning Schmidt og Co. nu brænder for at føre videre... Men det er en indsnævring af protesterens indhold og karakter. Det er indlysende at 'velfærd for alle' er en rød tråd, og at massebevægelsen har været så kraftig, at det ikke kunne lykkes for de sædvanlige aktive reformister at indsnævre dem til blot at omfatte adskilte del- eller særområder. Angrebene og de sociale nedskæringer foregår over en bred front – og der blive reageret over en bred front, netop fordi der er en stadig stærkere forståelse for, at der ikke er tale om en række enkeltslag, men om et samlet nyliberalt felttog, der skal stoppes som helhed.

Protestbølgen har svækket Fogh og hans regering betydeligt. Den forsøger at dukke hovedet og ride storm og harme af. De hyperfølsomme hypernationale racister i Dansk Folkeparti mærkede flammerne og lagde luft til noget og kastede røgslør over andet. En enkelt fødevareminister blev rituelt slagtet. Fogh-regeringen søger at overvinde krisen ved at holde lav profil og snakke om noget andet. Den er genemskuet som en bevidst og kynisk social bedskæringsregering – og den er en upopulær krigsregering.

Hvad er det så, der holder den ved magten, bortset fra den stædige selvoopholdelsesdrift blandt regeringspartierne og deres ene støtteparti? Bortset fra den socialdemokratiske og radikale 'opposition', som stædigt bliver ved med at deltage i Fogh-regeringens mere eller mindre kriminelle handlinger uanset harmen på gaderne?

Det er det økonomiske opsving og 'friværdirusen'. Især det sidste har givet Fogh-regeringen en lang snor ikke bare i borgerskabet, men også i småborgerskab og mellemlag og tilmed vellønnede arbejdere og lavere funktionærer.

Til gengæld er blokken imod Fogh blevet stadig større og stadig fastere besluttet på at få ham sat på porten og de småborgerlige mellemlag er begyndt at tvivle på hans hensigter og rykke væk fra ham, som forældreprotesterne i efteråret viste.

Fra unge, der er blevet klapjagtet af nedskæringer og forfulgt af regeringens løgne, til ældre arbejdende med udsigt til pensionsfjernelse, er enige i een ting: FOGH MÅ GÅ!

Også uden at den økonomiske optur klinger af i 2007 (og den vil som altid klinge af og afløses af ny nedtur) er der gode muligheder for at vælte Fogh-regeringen i 2007.

Arbejderpartiet Kommunisterne gik energisk ind i opbygningen af den brede protestbevægelse i 2006, som rystede Fogh. Vi vil lige så energisk være med til at sikre, at han og hans sorte regering ikke holder året ud. -lv

Rædsel i andedammen

Af Franz Krejbjerg

Fotos fra Århusprotester sept. 2006

År 2006 blev afsluttet med en menneskeofring i Anders Foghs ånd. Den rette ånd lader sig nemt genkende derved, at ytringer imod den resulterer i en langsom og pinefuld død i bedste sendetid. Knap var præsident Saddam Hussein blevet barbarisk aflivet, førend Fogh på nationalt tv kunne kundgøre, at det indsatte regime i Bagdad ordner sikkerheden så tilfredsstillende, at der er håb om, at danske tropper sammen med de britiske langsomt vil trække sig ud af Sydirak.

Har du ikke endnu forstået, hvad Fogh mener med 'hjælp til at indføre demokrati', så var nytårstalen en frisk mulighed.

"I dag står der respekt om Danmark. Fordi vi stod fast, da vore grundlæggende værdier kom under pres. Vi stod vagt om ytringsfriheden, som er den mest kostbare frihedsrettighed, vi har.

Retten til frit at offentliggøre sine tanker i tale, i tekst, i tegninger. (...)

Retten til frit at tale de politiske magthavere, de religiøse autoriteter og

de hævdvundne tankesæt midt imod, det er kernen i folkestyret. (...)

Vi har et ansvar for at forblive tro mod os selv og de værdier, der har skabt frihed, fred og fremgang i vor del af verden. Og dermed også støtte de millioner af mennesker over hele verden, der ønsker de samme frihedsrettigheder.

I maj besøgte jeg de danske soldater i Irak. Det er positive og engagerede unge mennesker, som har valgt at gøre tjeneste for Danmark under meget svære forhold. De skiftende hold af danske soldater har ydet betydelige bidrag til at skabe fremskridt og hjælpe irakerne til et bedre liv."

Så langt Danmarks statsminister om grundlovens bestemmelser vedr. frihedsrettighederne.

Her fremstilles forbindelsen mellem forsvaret af mediegiganten Jyllands Postens 'ret' til at sætte lighedstegn mellem islam og terrorisme og så det at myrde et andet lands lovligt valgte præsident. De værdier, der har skabt "frihed, fred og fremgang i vor del af verden", er simpelthen de samme, der udløser krigen mod andre.

Hvis man i stedet for ytringsfrihed indsatte 'ejendomsretten', så begynder det at ligne de faktiske forhold. "Vores del af verden" er en gængs autokrat-sprogspasme fra den amerikanske præsident, når han omtaler vestmagterne, mens det mere kommer til at lyde som "Hør, hvor vi gungrer" i munden på markmusen Fogh.

Statsministerens personlige håndtering medvirkede til at udløse en international krise, bl.a. med hans arrogante afvisning af ambassadører. Og som Thomas Koppel skrev i februar:

"De globale folkelige protester er ikke kun mod et par tegninger og slet ikke imod vores ytringsfrihed. De udspringer af en sammensparet harme og fortvivlelse over voksende forfølgelse af muslimer i mange lande, hvor Danmark desværre er blevet berygtet som et foregangsland."

Foghs tidsalder begyndte tilbage i 1982, da Schlüter-regeringen afløste Anker Jørgensen. Siden er det bare gået

bedre og bedre.

"Det går bedre i Danmark end nogensinde. Aldrig har der været så mange i beskæftigelse som nu. Og arbejdsløsheden er den laveste i over 30 år.

Lige før jul blev Danmark kåret til at have den mest konkurrencedygtige og dynamiske økonomi i EU. (...) Og vi har en ansvarlig fagbevægelse og ansvarlige arbejdsgivere, som også ser på hele samfundets forhold, når de indgår aftaler på arbejdsmarkedet."

Der er bare en uheldig sideeffekt ved denne periodes kroniske offentlige nedskæringer og kaotiske ture i konjunktur-karrusellen: Danskerne er tilsyneladende holdt op med at få børn, mens de er unge og glade, familiepolitik er en by i Rusland. Hvis økonomien endelig tillader børn, er arbejdspresset så hårdt, at der ikke er liv i de nedre regioner. Kommer ønskebarnet, så er der bøvlet med boligen, lang transport, pasning og skolegang. For slet ikke at nævne, at godt en femtedel af befolkningen lever alene. Den danske statsminister har som sine forgængere gjort denne sideeffekt til sin hovedbegrundelse for at skære mere ned:

"Men den største udfordring i de kommende år er, at der mangler arbejdskraft. Først og fremmest fordi det er små årgange, der træder ind på arbejdsmarkedet, og store årgange, der går på pension. Godt hver fjerde offent-

ligt ansatte går på pension i løbet af de næste 10 år.

Det bliver svært at finde afløsere nok. Simpelthen fordi der ikke er hender nok på arbejdsmarkedet. Derfor vil regeringen iværksætte en kvalitetsreform. En reform, der sætter kvalitet og brugernes tilfredshed i centrum"

Regeringen har opfundet en reform, der skal få brugerne til at blive tilfredse med den kvalitet, de får, når der om få år kommer til at mangle den fjerdedel af de ansatte, der skal på pension.

Den mærkværdige påstand om ældrebomben er blevet så indgroet, at end ikke Fogh Rasmussen selv sætter spørgsmålstegn ved det kløgtige i et eksempel, der siger, at ca. 25 % af medarbejderne går på pension inden for de næste ti år.

Hvis man regner efter, så er man – efter endt uddannelse – i begyndelsen af 20'erne, når man starter på job. Så er man ca. 40 år på arbejdsmarkedet. 25 % af 40 år er 10 år – og hvor blev problemet så af?

Ældrebomben kommer til at spøge mange år endnu – og det er helt sikkert, at bliver du gravid, bliver du fyret prompte:

"Til nye mål og visioner hører også, at vi påtager os et personligt ansvar."

Lad dette blive endnu et grimt år for en rædselsfuld regering.

En halv million danskere arbejdsløshedsramte hvert år

Den officielle ledighed er ifølge Danmarks statistik rekordlav – 109.400 'fuldtidspersoner' i november, et fald på knap 4000 på en måned. Det er det laveste niveau i mere end et kvart århundrede.

Tallet af folk, som i årets løb er ramt af arbejdsløshed i kortere eller længere tid, er imidlertid langt højere. Det er nemlig næsten en halv million (ca. 491.000), ifølge Danmarks Statistik. Folk fyres stadig, når som helst arbejdskøberne ser en fordel deri. Det

enorme 'behov for arbejdskraft' er stærkt overdrevet af propagandistiske hensyn.

Det er de færreste, som selv siger deres job op.

I den nuværende økonomiske cyklus toppede arbejdsløsheden i december 2003 med 185.900 fuldtidspersoner. Siden er den altså halveret, knap og nap, med ca. 2200 'fuldtids' om måneden.

Men dette er altså de officielle tal. Den reelle, skjulte arbejdsløshed er langt højere.

Højhuse blæser om

Der kan være mange flere højhuse, der risikerer at vælte i stormvejr, end de to bygninger i Rødovre, som blev evakueret nytårsdag. Erhvervs- og Byggestyrelsen frygter at andre højhuse, der også er bygget i 1950'erne kan lide af de samme skavanker, der har gjort Rødovrehusene farlige at bo i. Der er bl.a. det problem, at betonen ikke har den styrke, som den er beregnet til.

Meget af dette betonbyggeri blev opført med en forventet levetid på 50 år. De er nu gået – og mange af husene er nu bo i. Kapitalismen spekulerer i dårlige materialer og begrænset holdbarhed. Der er der ingen forskel på brancherne. Skandalerne vil blive ved med at storme frem – 2006 startede med manglende fødevarer sikkerhed og sluttede med at højhusene er ved at blæse ned Det kan

sikkert forudsiges, at man vil finde ud af, at dårlige veje er skyld i flere trafikofre – og så fremdeles.

Indvandrer-rekord for Danmark

Samtidig med at Danmark har flere hundredetusinde arbejdsløse sker der en stadig større indvandring.

Danmark har således modtaget 20.000 indvandrere uden for Norden. Det er især indvandrere fra de øst europæiske lande der er blevet medlemmer af EU. Her udgør polakker den største gruppe med ca. 7000 polakker.

Det er det største antal, der er kommet til Danmark for at arbejde nogen- sinde - også større end indvandringen af tyrkere, jugoslaver og pakistanere i slutningen af '60erne og begyndelsen

af '70erne.

2006 var da også året igennem præget af stadig flere sager hvor udlændinge og polakker misbruges som underbetalt og løntrykkende arbejdskraft og brud på overenskomsterne.

Når integrationsminister Rikke Hvilshøj glæder sig over arbejdskraften, "der er med til at dæmpe overophedningen i dansk økonomi", afdækker det kapitalens behov for hele tiden at have en tilstrækkelig stor portion arbejdsløse til at holde lønningerne nede.

Faderhuset håner Ungdomshuset

Af Borgergruppen for Ungdomshuset

Det har længe været fremme at Faderhuset havde planer om at nedrive Ungdomshuset på Jagtvej 69. I dag sprang bomben så: Faderhuset har nu officielt søgt Københavns Kommunes Bygge- og Teknikforvaltning om lov til at rive huset ned.

Faderhusets planer om nedrivning viser med al tydelighed at de ligeså godt kunne have købt en byggetomt, og solgt Ungdomshuset til Fonden Jagtvej 69.

Borgergruppen for Ungdomshuset forstår ikke hvordan en hjernevaskende religiøs sekt uhindret kan få lov til at sætte dagsordenen som de gør.

Ungdomshuset har været et godt kulturtilbud for en masse unge mennesker igennem mere end 24 år. Det er dét Faderhuset uigenkaldeligt vil smadre.

Udspillet er en hån mod alle som

kæmper for Ungdomshusets bevarelse og ikke mindst de unge brugere af huset. Ruth Evensen og hendes sekt fortsætter med at smide brænde på bålet og gnide salt i såret uden at ansvarlige politikere griber ind.

Jagtvej 69 har ikke bare en historie der kan dateres tilbage til 1982, men rummer også arbejderbevægelsens historie. Det er et bevaringsværdigt hus og det må nu være på tide at arbejderbevægelsen for alvor kommer på banen.

Vi fra Borgergruppen for Ungdomshuset vil opfordre til at ingen organiseret arbejdskraft deltager i nedrivningen af Jagtvej 69.

Vi kæmper fortsat for en politisk løsning af problemet omkring Ungdomshuset Jagtvej 69.

København den 3. januar 2007

Ungdomshuset gør status op til den endelige konfrontation om Jagtvej 69: Vi ses på barrikaderne – og husk: Du bestemmer selv, på hvilken side af dem du vil stå.

2006 har været et ubeskriveligt år for Ungdomshuset.

På den ene side har vi haft nogle af de største succeser i husets 24-årige historie.

Den 23. september afholdt vi den indtil da største demonstration i Ungdomshusets historie. Mere end 3.000 unge gik på gaden. Det kom bare aldrig i fjernsynet. Måske fordi der ikke var ballade. Den 14. december havde støtter af Ungdomshuset arrangeret demonstration, og med op imod 5.000 på gaden i decemberkulden er vi stærkere end nogensinde.

Vi har holdt den største fest i Ungdomshusets historie. Mens vejret stadig var til det, tog vi alle etager og hele arealet i brug. Over 1.600 var med til at fyre den af til en støttefest, der aldrig vil blive glemt.

Et utal af nye støttegrupper har set dagens lys. Borgergruppen for Ungdomshuset. Præster, pensionister og kunstnere for Ungdomshuset.

Støtte og solidaritetsaktioner over hele verden. Tyskland, Sverige, Norge, Frankrig, Irland, Holland, Polen, Schweiz og Grækenland i Europa. Og så langt væk som Australien, Canada, Rusland og Japan.

2006 har helt bestemt været året, hvor Ungdomshusets popularitet og opbakning har været allermost tydelig.

På den anden side har 2006 også været et år med alvorlige nedture.

Vi har flere gange måtte slås for at sikre vores rettigheder.

Flere end 700 har været anholdt i politiets håbløse forsøg på at løse en politisk konflikt med vold og repression. Og vi har været mødt med en politisk arrogance større end Weidekamps. Men vi er her stadig.

I Ungdomshuset er årsskiftet mere end nogensinde et skæringspunkt. Vi går ind

Proportionsforvrængende politi

Af Borgergruppen for Ungdomshuset

Københavns Politidirektør Hanne Bech Hansen har udtalt, at Ungdomshuset, patruljeringen på Christiania og borgervendt kriminalitet har topprioritet hos politiet i 2007.

Borgergruppen for Ungdomshuset er fortørnede over, at politiet lader Ungdomshuset og Christiania figurere på denne måde. Begge steder har igennem mange år vist, at det kan lykkes at skabe en alternativ kulturel kultur i samspil med resten af samfundet.

Talsmand for Borgergruppen for Ungdomshuset Mette Munk Hansen udtaler:

”At politiet vælger at sætte ind her, kan ikke tolkes som andet end en politisk beslutning. Det skriger til himlen, at eksempelvis ikke kvindehandel har topprioritet. Tusindvis af kvinder handles dagligt til et liv i prostitution, hvor de voldtages, ydmyges og bankes. Men det har tydeligvis sekundær betydning. Kun ganske få betjente er afsat til dette arbejde. Ejendomsretten over huset på Jagtvej 69 og indsatsen på Christiania

spiller altså en større rolle end lyssky bagmænds handel med kvindekroppe. Var der nogen, der sagde ’ejendomsret’?”

Mette Munk Hansen tilføjer:

”Samtidig flyder København med stoffer. Det er ingen hemmelighed, at det ikke tager lang tid at få tilbudt ecstasy, heroin eller kokain på de københavnske diskoteker. Unge mennesker med fremtiden foran sig får ødelagt deres liv på et splitsekund af tid, fordi de lader sig overtale til at prøve de vanedannende stoffer. Kampen mod hårde stoffer i det københavnske natteliv har heller ikke topprioritet hos Københavns Politi. I Ungdomshuset får unge mennesker ikke tilbudt hårde stoffer, og man er imod enhver form for kvindeundertrykkelse.

Alligevel vælger Københavns Politi at jage borgere og kriminalisere dem, uagtet at de har skabt levende, kreative væresteder. De udskrives som samfundsfjender af værste karat. Proportionsforvrængning er et mildt ord for denne praksis!

Vi kæmper fortsat for en politisk løsning på problemet omkring Ungdomshuset.”

Godaften Røvhuller!

Ungdomshusets nytårstale

i det nye år med en trussel hængende over hovedet. Det er en skræmmende tid, men vi er klar, og vi er afklarede.

I begyndelsen af det nye år vil vi se konsekvensen af den plan, som politikerne satte i værk i 2000, da de satte Ungdomshuset til salg. Københavns eneste selvstyrende ungdomshus vil blive angrebet af politiet, og vi vil være tvunget til at forsvare os.

Det er ikke noget, vi har set frem til. Tværtimod har vi gjort alt for at undgå det.

Der har været protester, lige siden politikerne solgte Ungdomshuset. Især i det år, vi nu forlader, har vi gjort alt, hvad vi overhovedet har kunnet for at få politikerne og overborgmesteren til at gøre noget for at sikre, at der også i det nye år kan være ungdomshus i København.

Vi har omdelt op imod 50.000 løbesedler og ophængt tusinder af plakater. Vi har indsamlet mere end titusinde underskrifter. Vi har demonstreret, og vi har lavet spektakulære aktioner. Her skal nævnes, at vi sågar har hængt et banner fra Rådhusstårnet for at gøre dem opmærksomme på vores sag.

Til sidst lykkedes det os at komme til møde med nogle politikere. Selvom Ungdomshuset i sin tid blev overrakt til os af en overborgmester, så ville Ritt Bjerregård dog ikke deltage i et møde, mens der stadig var tid til at diskutere løsninger.

Det kunne dog være det samme. Trods fine ord i deres pressemeddelelser fortalte politikerne, at de ikke ville gøre noget.

Men der har været positive overraskelser i 2006. En handlekraftig fond trådte til og tilbød, hvad politikerne for længst burde have gjort: De forsøgte at købe huset tilbage.

Igen og igen bød fonden ind med stadig flere private midler, mens politikerne så passive til. Til trods for, at det var politikerne, der skabte konflikten ved at sælge huset, så blev der ikke tilbudt én eneste kommunal krone i forsøget på at købe huset tilbage.

Selvom politikerne ikke selv ville

Mod fundamentalistiske sekter, politi, VU og rådne lokalpolitikere

skyde penge i redningsforsøget, så viste det sig hurtigt, at de intet problem havde med at bruge andres penge.

Pludselig mente politikerne, at fonden – der ellers hed Jagtvej 69 – skulle købe et andet hus. Efter nogen forvirring meldte fonden ud, at det måske var en mulighed. Fonden konstaterede dog, at det krævede, at politikerne viste reel interesse i at gøre noget.

Det kom aldrig, og her kort før nytår gav fonden op. Der var ikke mere at gøre. Den manglende støtte fra politikerne gjorde sagen umulig. Fonden valgte at forlade mødet med politikerne – simpelthen fordi det var spild af tid.

Her til aften, når vi skåler i Ungdomshuset, så vil der gå mange varme tanker til fonden Jagtvej 69 for deres bestræbelser. Det vil aldrig blive glemt af os. Vi har mødt mere vilje og forståelse for ungdomskultur fra jer, end vi nogensinde har mødt fra politikerne.

Vi er kede af, at politikerne ikke har tonet rent flag fra starten, så I ikke skulle spille jeres tid

Selv efter, at fonden rejste sig og gik et møde på rådhuset, har politikerne desperat forsøgt at give verden det indtryk, at det er os i Ungdomshuset, der ikke vil finde løsninger.

Hvis vi husker én ting, når vi går ind i det nye år, så lad det være dette:

Det er politikerne, der har solgt Ungdomshuset. Og de har de INTET, absolut intet gjort for at sikre, at Ungdoms-

huset kan bestå. Hverken dette konkrete hus eller idéen.

De har ikke vedtaget en lokalplan. De har ikke tilbudt én eneste krone i et forsøg på at købe huset tilbage. Selvom der er spurgt til nedrivningstilladelse, har de ikke tilbudt en af kommunens tomme grunde i stedet for den under Ungdomshuset. De har ikke stemt for et eneste forslag, der måske kunne have ført til en løsning. De har ikke tilbudt os et andet sted, og de har ikke forsøgt at mægle.

De vil end ikke mødes til konfliktløsning.

I de seneste dage har der været en masse snak om nye ungdomshuse. Alle mulige steder er blevet diskuteret flittigt i medierne. Det har været fremlagt, som om vi bare skulle pege på noget, så kan fonden købe det, og så kan Ungdomshuset flytte, og så er alt godt.

Så simpelt er det ikke. Der er ikke noget andet sted. Det findes kun i medierne og debattens verden. Det er seks år siden, politikerne solgte Jagtvej 69. Hvis deres plan var, at vi bare skulle flytte, så havde de nu nok sagt det til os.

Planen med salget var at lukke Ungdomshuset. Og planen i dag er stadig at lukke Ungdomshuset. Derfor er der ikke kommet andet end udenomssnak fra politikerne.

I Ungdomshuset har vi aldrig diskuteret alternativer til Jagtvej 69, fordi politikerne aldrig har givet os noget at diskutere.

Og der er stadig ikke noget at diskutere. Dagen før politiet kan komme brændende, spilder vi ikke tiden på at diskutere luftkasteller uden gang på jord. Fonden har sagt direkte, at de ingen midler har uden konkret politisk opbakning. Den opbakning er ikke kommet.

I de sidste dage har politikerne og særligt overborgmester Ritt Bjerregård så krævet, at vi skal gå fra Jagtvej 69, før hun vil diskutere med os.

Den hopper vi ikke på.

Det kan det godt være, at Socialdemokraterne er historieforgladte, og det kan godt være, at Ritt Bjerregård ikke mener, der eksisterede et København, før hun blev overborgmester. Men Ungdomshuset har eksisteret i 24 år, og vi kender vores by.

I 1983 forlod BZ'erne Allotria igen en tunnel. Det gjorde de mod løfter om forhandlinger. I 1986 forlod man barrikaderne i Ryesgade. Også her var man lovet guld og grønne skove fra politikerne, hvis blot man gik fredeligt. Igen i 2003 forlod Børnemagt Børnehuset i Skt. Pederstræde mod løfter om genhusning. Ingen af disse løfter er nogensinde blevet indfriet af politikerne. Dette er kun eksempler på en konsekvent politik gennem mere end 20 år i København. Går man, får man intet.

I dag ligger politikerne, som de selv har reddet. 20 års tomme løfter har ført til en fundamental og velbegrunder mistillid. Det har de kun dem selv at bebrejde.

Politikernes krav til os er et forgæves forsøg på at skjule, at det netop er dem selv, der har skabt problemet og aldrig har gjort noget for at løse det.

Vi forlader ikke Ungdomshuset for at undgå en konflikt.

Der er nogle ting, der er så store og vigtige, at det simpelthen ikke er en mulighed at føje sig. Selv om det betyder, at man skal gøre noget, man ikke har lyst til, og selv om man risikerer straf og

Der har været solidaritetsaktioner med Ungdomshuset i mange lande - her Athen, Grækenland

skader.

Ungdomshuset er en af de ting.

Vi har en forpligtelse over for den næste generation af Ungdomshus-unge.

Vi, der har fundet noget i Ungdomshuset, som ikke findes andre steder i København, vil gå ufatteligt langt for at sikre, at også de unge, der kommer efter os, får muligheden for at komme ind i Ungdomshuset og for første gang nogensinde føle sig velkommen.

Ungdomshuset passer ikke ind i en kommunal klubtankegang. Pædagoger, stramme rammer og faste åbningstider kvæler kreativitet. I Ungdomshuset har vi i 24 år selv taget beslutningerne og selv ført dem ud i livet.

Vi får ikke løn for det arbejde, vi lægger i Ungdomshuset. Men vi har opbygget et kultursted og en musikscene, der i dag høster international anerkendelse.

Når vi kan drive et kulturhus, der sparker alle kommunens ungdomstilbud af banen, er det, fordi vi har valgt ikke at bruge vores tid på at konkurrere. Vi har valgt at gøre tingene sammen og tage beslutningerne i fællesskab. Det er succesen bag Ungdomshuset, og det står enhver frit for at kopiere den.

Vi vil gerne bruge denne lejlighed til at korrigere en misforståelse, således at den ikke trækkes med ind i det nye år.

Flere personer i den offentlige debat, herunder overborgmester Ritt Bjerregård, har haft været af den opfattelse, at der er to forskellige grupper af unge her i Ungdomshuset. En gruppe, der arrangerer koncerterne, teaterforestillingerne, laver folkekøkken, spiller musik, driver dagcaféen, holder foredrag og trykker T-shirts. En anden gruppe sidder så nede i kælderen med sort tøj og styrt-hjelme på og venter på enhver anledning til at gå ud og slå med politiet.

Der er ikke to forskellige grupper i

Ungdomshuset. Der er én stor gruppe meget kreative og handlekraftige unge, der lever for at skabe kulturel værdi, som kan komme alle til gode. Og det er de samme folk, der gik på gaden d. 16. december. Og det er de samme folk, I vil se på taget og på gaden igen, hvis politiet forsøger at lukke Ungdomshuset med magt.

Vi har givet København et kultursted, som politikerne burde sætte pris på og understøtte. I stedet sælger de huset og lader, som om de intet har med konsekvenserne af salget at gøre.

Det er ikke bare provokerende. Det er også dumt.

Egon Weidekamp, der var den overborgmester, som i sin tid gav os Ungdomshuset, sagde om aftalen: "De får et hus, og vi får fred." Nu står de klar til at tage huset. Hvordan kan vi se det som andet end en krigserklæring?

Det er forkasteligt, at vi skal spille vores ungdom på krig.

Igennem 24 år har vi bevist, hvorfor Ungdomshuset skal være her, og hvilke behov det er, vi imødekommer. Der er andre, der aldrig har skullet forklare sig.

Hvorfor skal der være plads til et operahus, hvis der ikke er plads til en punkscene?

Hvorfor skal der være plads til ejendomsmæglere, når ingen har råd til deres boliger?

Hvorfor skal der være plads til fast-foodkæder, når der ikke er plads til vores folkekøkken?

Hvorfor skal der være plads til Dansk Folkeparti, når der ikke er plads til flygtninge?

Hvorfor skal der være plads til dyre caféer, når der ikke er plads til et billigt alternativ?

Hvorfor skal der være et rådhus, hvis politikerne ikke lytter?

Hvorfor skal der være plads til Magasin, når der ikke er plads til Usmania?

Hvorfor skal der være plads til de rige, hvis der ikke er plads til fattige?

Når vi forlader dette år og går ind i et nyt, så lad os bruge lidt tid på at reflektere over, hvad det er for et København, det er, vi vil have.

Vi ses på barrikaderne – og husk: Du bestemmer selv, på hvilken side af dem du vil stå.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

DKU: Revolutionær ungdom rykker

For de unge kommunister var 2006 et travlt kampår med for alvor rykkede. Og 2007 vil ikke byde på færre udfordringer, siger DKUs formand Cathrine Pedersen

Vi har netop overstået endnu et årsskifte, og det er tid til at gøre status over året, der er gået, og opstille forsætter for det næste år. KP har talt med formanden for DKU, Cathrine Pedersen, om hendes syn på det forgangne år, og om hvad det nye år vil bringe for ungdommen og DKU.

Hvordan ser ungdommens situation ud her ved årsskiftet?

2006 har på mange måder været et godt år for den progressive ungdom i Danmark. En stor velfærdsbevægelse er blomstret op i protest imod de brutale nedskæringer i kommunerne og mod Foghs bedrageriske nyliberalistiske politik. Denne bevægelse, der har trukket hundredetusinder mennesker på gaden over hele Danmark 17. maj og 3. oktober, har i høj grad været ledet frem af ungdommen, som har været forrest hele vejen.

Politikerne og de borgerlige medier har gjort et stort nummer ud af at svine velfærdsbevægelsen til, kalde den for "en flok socialistiske ballademagere" og forsøge at bortforklare nedskæringerne med flere løgne. Det stoppede ikke bevægelsen.

Her i slutningen af året har borgerrepræsentationen i København igen afsløret deres lede ved unge mennesker, der organiserer sig i erklæret opposition til udbytterDanmark. Ungdomshuset, et centrum for progressiv kultur i København, ønskes ryddet af pamperne på rådhuset. De er ikke interesseret i en politisk løsning og slet ikke interesseret i et selvstyrende progressivt ungdomskulturcentrum.

Det er i denne forbindelse lykkedes at skaffe massiv opbakning til ungdomshuset, og tusinder har været på

Demonstration mod Israels aggression, arrangeret af IUL 2006

gaden for at forsvare de unges ret til huset.

Hvad har DKU's rolle været?

DKU har været med hele vejen og støttet op om ungdommens protester imod kapitalens uhyrlige overgreb. Vi har deltaget aktivt i velfærdsprotesterne og i forsvaret af ungdomshuset.

Derudover har DKU spillet en væsentlig rolle i den antiimperialistiske kamp. I sommers var vi værter for den 20. internationale ungdomslejr imod fascisme og imperialism, hvor der deltog repræsentanter fra 18 forskellige lande og fra de fleste kontinenter. Desuden deltog der på lejren omkring 500 danskere. Lejren gav vigtig viden om imperialismens overgreb i andre lande og måtte også konkludere, at selvom vi er så forskellige, er fjenden, vi bekæmper, den samme. Den imperialistiske rovdraft og krig rammer arbejderungdommen overalt i verden.

I forbindelse med lejren lykkedes det os at skabe årets bredeste manifestation imod Israels angreb på Libanon og kombinere denne protest med et forsvar af Christiania og en protest mod den fortsatte danske deltagelse i besættelsen af Irak og Afghanistan.

Hvad vil 2007 bringe? Og hvad er DKU's planer?

DKU er ikke i tvivl om, at 2007 vil bringe mange nye udfordringer. Det ser ud til, at overgrebene på de rester, der er tilbage af velfærden, definitivt skal udryddes, hvis det står til Fogh, hans

regering og hans støtter. Dette skal ikke ske uden protester. DKU vil opfordre til, at kampen om velfærd fortsætter og vokser, også i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, som kommer her i starten af 2007.

Den antiimperialistiske kamp vil også fortsat være på dagsordenen. Så længe danske soldater agerer besættelsestroppe i Irak og Afghanistan, vil der være modstand. Modstand i Danmark og modstand i de besatte lande. DKU vil fortsat opmuntre og støtte denne modstand, indtil besættelsesmagten har tabt.

Lige nu er Ungdomshuset et vigtigt omdrejningspunkt. Vi må vise, at ungdommens kultur ikke er til salg og ikke overgiver sig og lader sig ensrette så nemt, som politikerne tror.

Desuden vil DKU støtte arbejderne og ungdommens krav om bedre arbejdsbetingelser i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, der kommer i her i starten af 2007.

En helt særlig opgave nu er at organisere og mobilisere bredere end hidtil. Det er vigtigt, at vi forstår at forbinde de forskellige kampområder med hinanden. Vi skal organisere og mobilisere arbejderungdommen og unge indvandrere og flygtninge, som mere end nogen andre bliver ofre for den nyliberalistiske umenneskelighed.

Det er vigtigt nu, at endnu flere unge såvel som ældre indser nødvendigheden af at kæmpe for vores rettigheder. Ret til velfærd, fristeder og fred. Hvis vi ikke organiserer os, får vi bare mere fattigdom, mere ensretning og mere krig.

Malere i blokade mod forsvarsministeriet

Forsvarsminister Søren Gade rammes nu af blokade og sympatikonflikt på grund af to entrepriser i Nyboder. Malernes fagforening i København har i et åbent brev opfordret forsvarsministeren til at pålægge Forsvarets Bygningstjeneste at afbryde samarbejdet med det svenske indregistrerede firma Building Technology Concept Sweden AB, der ifølge Malernes Fagforening anvender underbetalt polsk arbejdskraft. Det andet selskab, der også arbejder for Forsvarets Bygningstjeneste i Nyboder, vil ikke underskrive overenskomst med malerne.

Lærlinge fastholder OK-krav

Overenskomstforhandlingerne skal resultere i klare forbedringer for landets mere end 90.000 lærlinge. 3F Ungdom, der organiserer 5.800 lærlinge, har rejst fire krav til de nye overenskomster.

Formand for 3F Ungdom Mattias Tesfaye kræver blandt andet som hovedkrav, at lærlingelønnen sættes op med ti kroner i timen. - Lærlingene får simpelthen ikke den løn, de er værd. Den nuværende lærlingeløn kan være fin nok, hvis man er 16 år, men ikke når man er voksen, siger Mattias Tesfaye til Fagbladet.

Håndværkere vil ikke rive Ungdomshuset ned

Organiserede håndværkere vil ikke være med til at rive Ungdomshuset ned, siger formand for Bygge-, Jord- og Miljøarbejderes Fagforening, Henrik Lippert, til dagbladet Information. - Håndværkernes overenskomst sikrer nemlig, at medlemmerne ikke er forpligtet til at arbejde, hvis situationen er tilspidset, som det er tilfældet med Ungdomshuset, siger han. Er der folk, der kunne tænke sig at være med til den nedrivning, som den fundamentalistiske sekt Faderhuset har ansøgt om, anbefaler han dem at lade være. De skal nemlig i så fald arbejde under politibeskyttelse.

Overenskomst 2007

Overenskomstforhandlingerne er gået i gang. LOs forhandlere har sørget for ikke at mobilisere medlemmerne. Der er brug for ok-bevægelse, som fremsætter klassens krav.

Her ved indgangen i 2007 og igangsættelsen af overenskomstforhandlinger er der sikkert mange, der har gjort personlig status. Vi knokler som aldrig før, tempoet stiger, stress er blevet en folkesygdom. I Danmark er vi blandt de mennesker og familier i Europa, som arbejder hårdst, set i sammenhæng med, at vi er et af landene med den største erhvervsfrekvens for kvinder, viser en OECD-undersøgelse.

Arbejdstidens reelle længde går ikke ned, men er stadig stigende, samtidig med at flere hundrede tusinder er lukket ude fra det almindelige arbejdsmarked og der tales om behov for indvandring. Og for at det skal "gå os godt på længere sigt", skal der knokles endnu mere i fremtiden, fremfører kapitalens specialister i OECD.

Men på trods af efterspørgsel af arbejdskraft på visse områder har det ikke ført til væsentlige lønstigninger. Det, der stiger, er arbejdstidens længde, forskellen mellem rig og fattig, direktør- og bestyrelseslønninger samt aktieudbytter.

Det, de "to parter" lægger op til ved de kommende overenskomstforhandlinger, er ikke forhandlinger om en væsentlig nedsættelse af arbejdstiden eller en væsentlig hævelse af mindstelønnen eller markante lønstigninger. I stedet tales der fra forbundenes side især om at holde sig på moderate lønkrav og uddannelse, og de har på trods af deres medlemmer helt accepteret Socialdemokratiets medansvar i angrebet på efterlønnen sammen med Fogh-regeringen.

Omkring 600.000 inden for det private område skal have ny overenskomst til foråret med en køreplan, som starter op her i begyndelsen af januar måned og forventes afsluttet i april måned, hvis

ikke et nej ved urafstemningerne forhindrer det og der udbryder konflikt på trods af udemokratiske regler. Men inden da har virksomhederne og staten stadig forligsinstitutionens mulighed for at mikse overenskomstråder, så konflikt er endnu sværere. Udbryder der konflikt igennem længere tid, har regeringen mulighed for "andre metoder" i form af regeringsindgreb. Så det er så som så med de "frie forhandlinger".

De såkaldte decentrale "forhandlinger" er startet op 5. januar, hvor Dansk Industri og CO-Industri mødtes. Industrien er i år som oftest for tiltænkt rollen som retningsgivende forligsområde for de andre overenskomster på det private område. Herefter forventes det, at der vil blive indgået forlig på transportområdet mellem HTS og 3F, og her lægges linjen for nomallønsområdet (dvs. uden løfteparaf-forhandlinger som på CO-Industri-området). Herefter skal der først og fremmest laves forlig inden for Handel og Service.

Men det er så som så med spændingen om, hvad topforhandlerne igennem "hårde forhandlinger" kan finde ud af. Den reelle enighed om rammerne er stor. Sceneriet leder ikke uretfærdigt tankerne hen på et teaterstykke med oppustet dramatik og modsætninger.

På trods af stor efterspørgsel efter arbejdskraft må det ikke rigtig kunne udnyttes til arbejdernes fordel. Større lønstigninger vil give "overophedning", er parterne enige om.

Det er en ting, statsminister Anders

Fogh forstod at påskønne i sin nytårstale til nationen. Da han roste den "ansvarlige" danske etablerede LO-fagbevægelse, var det dens ansvarlighed over for kapitalen. Og ikke blot som smiger og forhåbning, men ud fra erfaringer. Det er også et forsøg på at sende en melding til os om "nødvendigheden af løntilbageholdenhed". I de gode tider skal der holdes tilbage til de hårde tider, og i de hårde tider skal der holdes tilbage, fordi de er hårde. En remse hørt så ofte før, senest i forbindelse med velfærdsforringelserne, men med stadig mindre lydhørhed. Tværtimod brød vreden ud i folkelige protester og strejker på dagsinstitutionsområdet, til stor overraskelse for mange.

Tidligere tiders centrale overenskomstforhandlinger var alt for "besværlige" og er med LO's accept blevet afløst af de decentrale forhandlinger. Her er det meget lettere at spille os ud imod hinanden og hindre fælles fodslag.

Under de centrale forhandlinger kunne der langt lettere holdes fast i og kæmpes for fælles solidariske krav såsom nedsættelse af arbejdstiden og hævelse af mindstelønnen. Derfor blev de med LO's accept fjernet, samtidig med at DA og LO blev enige om at sætte fleksibilitet og individualisme i centrum. Uanset hvad LO & Co. påstod og påstår, er det sket på bekostning af solidaritet og fællesskab. Ikke underligt, at den etablerede fagbevægelse kan melde om drastisk krise og medlemsflugt. En udvikling, der har taget fart igennem de seneste år og seer ud til at fortsætte.

Medlemshvervning og charmedremstød gør det ikke. Deres ide om fagforening som "moderne individualistiske serviceorganisationer" er garantien for sådanne organisationers død på lang sigt.

En reel overenskomstbevægelse må være en klassebevægelse, som fremsætter arbejderklassens brændende krav. Derfor er det heller ikke svært at forestille sig, at overenskomstforlig bør stemmes ned, og at en OK-konflikt må rejse krav om drastisk nedsættelse af arbejdstiden og drastisk forhøjelse af mindstelønnen, ud over generelle lønforhøjelser, og forbindes med forsvar af velfærd og modstanden mod krig.

På folkesundhedens alter

Så sprang Moder Danmark ind i 2007. Det er meget, at diverse bygherrer ikke har undskyldt deres faldefærdige højhuse, idrætshaller og broers dårlige konstruktioner og billige materialer med, at det skyldes godt fem millioner menneskers "hop" til det nye år.

Ifølge al "troværdig, demokratisk og specielt pålidelig" presse fejrede hele verden igen nytåret startende med datolinjen i Stillehavet og derefter time for time bevægende sig kontinuerligt vestover - for 24 timer senere at slutte på samme datolinje. Det udelukker bare kineserne, muhamedanerne, hinduerne og buddhisterne, der hver for sig har deres egen tidsregning. Disse udgør omkring en tredjedel af verdens befolkning, og det er vel ret besat tilstrækkeligt nok til også at blive regnet med. Eller er det kun den vestlige, kristne tidsregning, der står til troende?

Nuvel. På dagcentret vågnede vi ved mødetid på årets første arbejdsdag op til nye udfordringer, der kunne få smerterne ved ethvert "tømrerværksted" til at blegne. Længe varslede planer og beslutning var over en nytårsnat blevet til realiteter. Dekretet udstedt for flere år siden fra Københavns rådhus var trådt i kraft, som kom det fra selveste Pontius Pilatus: **Rygeforbuddet!**

Dagcentret er en del af en selvejende institution og derfor faktisk ikke er underlagt dekretet, men ledelsen synes nu alligevel, at det er fornuftigt at være på "god fod med udviklingen", som det så smukt udtrykkes.

Dekretet havde derfor gennemgået en demokratisk proces, hvor det brugervalgte dagcenterråd med deltagelse af dagcentrets leder gennem et års tid havde diskuteret, hvordan det hellige skrift skulle udmøntes. Resultatet blev, at det næsten mindste rum - på 10-12 kvadratmeter - blev udnævnt til rygerum for de cirka 50-60 dagligt besøgende brugere. Lidt mere moderate forslag, der muliggjorde rygning i fællesrum en gang hver anden time, og lignende, blev aldrig taget op til seriøs høring.

Nu er det jo vanskeligt at forestil-

le sig, hvad den enkelte har tænkt, mens processen kørte, men der var i hvert fald en del brugere, der på de første dage efter nytår nærmest virkede overraskede over, at truslerne trådte i kraft. Dagcentrets leder og medlemmerne af dagcenterrådet virkede helt upåvirket af irritationen ved rygeforbuddets ikrafttræden.

Til rygernes forsvar skal det nok pointeres, at de jo ikke var blevet tilvænnet nikotinens afhængighed på en nytårsaften, men havde røget, siden de var 15, for manges vedkommende i hvert fald. Det skal også nævnes, at mange - rygere som ikke-rygere - opholder sig i "faste grupper", hvor de nyder godt af hinandens selskab, hvorfor rygerummets indførelse ødelagde det sociale samvær for såvel rygere som ikke-rygere.

Dagcentrets leder var uanfægtet:

- Jeg har hele tiden vidst, det ville få sociale konsekvenser.

Spillebullen, hvor "hajerne", "kørerne", "tyrene" og billardbordene befandt sig, var nok det sted, hvor der traditionelt blev røget allermest. Det ligger i sagens natur, at det også var disse brugere, beslutningen ramte hårdt. Robert, der var den største ryger, havde ganske vist i hele forløbet forholdt sig aktivt til dekretets truende og nærmende gennemførelse. Da han havde været på centret en halv dag, blev det for meget for ham. Han opsøgte skranken:

- Jeg troede ikke, vi havde diktatur i Danmark. Det hører sig da kun til i bananrepublikker. Jeg er et voksent menneske og mener, at jeg i hele mit liv under behørig hensyntagen til mine medmennesker har kunnet indtage de cigaretter, jeg har haft brug for. Det forstår jeg, at jeg ikke længere kan i samvær med mine venner. Jeg har derfor valgt at melde mig ud af Dagcentret.

Robert forlod centret. Det er der flere andre, der har gjort. Det er svært at spå, om dekretet forøger summen af folkesundheden.

Reno

Ulla Røder: Hvad ønsker jeg mig i 2007?

Jeg ønsker, at min familie og venner fortsat vil være lige så aktive, kærlige og varme som i det herrens år 2006, at de aktivt viser deres ansvar for hjem og arbejde og øser af deres overskud til andre, er kritiske og ansvarlige samfundsborgere, der står sammen om at få skabt nogle strengt nødvendige forandringer i det nære såvel som globalt.

1999: Tre aktivister fra Trident Ploughshares 2000 trænger ind på det militære forsøgscenter Marytime ved Loch Goil ved Glasgow, Skotland. De ødelægger et privat ejet flydende laboratorium, hvori der forskes i atomubåds-teknologi. f omkring en million danske kr.. Aktivisterne varetægtsfængsles og anklages for 'ondsindet hærværk' for omk. 1 mio. danske kr. – men frikendes i sidste ende.

Jeg ønsker at se hælene på præsident Bush, hans Administration, de neokonservative tænketanke, alle lobbyisterne og spindoktorernes exit ud af banen efter at have fået det røde kort, at se deres stjernekrigsoprustning blive forpurret af verdensomspændende protester mod den globale våbenindustri stige fremmarch, at det vil lykkes at få bremsset opbygningen af lagre af USA's nye små taktiske atomvåben og spredningen heraf i NATO-alliancen og EU, at resten af verdens nuværende atommagter og lande på spring ikke følger med i dette kapløb, at Mellemøsten vælger fredens vej.

Jeg ønsker, at der bliver sat en stopper for den nuværende regerings ansvarsløse politik i det nære såvel som globalt, så vi ikke skal se gabet mellem dem, der har, og dem, der ikke har, blive til en uoverstigelig kløft, at Mohammed og Gud vil gå hånd i hånd og overskue verdens elendigheder, at de højere magter vil kridte banen op og bringe rige og fattige borgere til et møde på midterstregen med fremstrakte hænder efter kampene.

Jeg ønsker, at krigen i Irak slutter, den dag troppe trækkes hjem, at den begyndende borgerkrig vil vise sig at være oppisket propaganda, bortledning af opmærksomheden fra taberne USA og koalitionen af de villiges nederlag, og at Iraks modstandsbevægelse viste verden, hvordan folket kæmper, når det ender med at stå sønderflået med ryggen op ad muren og med en atomvåbenmagts masseødelæggelsesvåben rettet mod sig og alligevel viser viljen og vejen til livet.

Jeg ønsker, at den korte lænke, som Fogh og hans regering med hans nedskæringsreform har spændt om benene på de ringest stillede borgere, bliver udskiftet med en meget lang elastik, lang nok til at kunne deltage i samfundets opbygning som ansvarlige borgere på lige fod med alle andre, at de får deres overførselsindkomst og diverse aktive-ringstilbud skiftet ud med reelt arbejde på ordentlige vilkår og til en løn, der er værd at tale om, og at alle arbejdere fra alle verdenshjørner er velkomne på arbejdsmarkedet, så længe de ikke bruges som industriens forlængede arm, som løntrykkere og ballademagere.

Jeg ønsker, at arbejdsløsheden afskaffes, at nye arbejdspladser vil blive skabt ved anvendelse af flest mulige menneskelige ressourcer til afskaffelse af helbredelige sygdomme i de underudviklede lande, at der afsættes midler til afskaffelse af alle de forskellige sygdomme, der følger af under- eller fejlnæring, at forskningen i aids, kræft og andre livstruende sygdomme får endnu højere prioritet, at midlerne skaffes ved nedlæggelse af det militære magtapparat.

Jeg ønsker, at vores samfund vil finde nye og bedre løsninger på verdens kriser, nød og fattigdom end brug af vold og militær magt, at verdens underprivilegerede folk vil blive mødt med ubetinget respekt for deres liv og rettigheder som mennesker, uanset deres sociale status, etniske baggrund eller religiøse overbevisning.

Jeg ønsker en fredelig verden, at de ansvarlige danske borgere vil stille krav om, at de danske tropper omgående trækkes hjem fra Afghanistan og Irak, og at de statsledere, der startede den ulovlige krig mod Irak, med tab af millioner af medborgers liv til følge, vil blive stillet for krigsforbryderdomstolen i Haag.

Jeg ønsker, at en kommende ny dansk regering vil se dagens lys og vil stoppe Mærsk-dynastiets udnyttelse af danske studerendes og andre arbejde-

Fredsaktivisten Ulla Røder

res arbejdskraft til deres og andre i Dansk Industris imperiums samarbejde om gennemførelse af de amerikanske planer om global kontrol og dominans gennem krigsførelse fra rummet og i rummet.

Jeg ønsker, at borgere med lidt længere visioner end pendlen til og fra planeterne, månen og Mars for at opbygge et nyt amerikansk klondike, vil stille danske politikere ansvarlige for at have løjet om Thulebasens anvendelse til Bushs globale krigsførelse og stjernekrigsprojekt, at grønlænderne fastholder de politiske løfter og kræver aftalen ophævet, at Thulebasen bliver lukket og området fremover udelukkende anvendes til civil brug i aktivt arbejde for at redde det grønlandske dyreliv og miljø til de kommende generationer, at isbjørne, hvaler og andre truede dyrearter får en chance for at overleve også i 2007.

Jeg ønsker, at vor planets og det ydre rums ressourcer kun vil blive brugt til fredelige formål, og at alle tiltag til kommerciel udbytning af vore universelle fælles goder vil blive mødt med et universelt forbud, at overtrædelse af et sådant forbud vil blive betragtet som forbrydelser mod menneskeheden og straffet derefter.

Jeg ønsker, at 2007 vil blive året, hvor borgerne får deres ytringsfrihed tilbage og vil bruge fløjterne flittigt, når de møder magtmisbrug og uretfærdighed i samfundet, at alle uden undtagelser skal have et sted at bo og midler til deres forsørgelse, at det nye år vil være året, hvor bøtten bliver vendt, hvor folk vil vende sig mod enhver mishandling af andre og vores omgivelser i krig, ved tortur eller misrøgt, at ignorance over for hjemløse og andre nødlidende bliver strafbart, at virksomhedernes ledelser kan stilles personligt til ansvar for det hærværk, de giver ordrer til at begå mod mennesker og natur med deres hensynsløse rovdrift i jagten efter større og større fortjenester.

Jeg ønsker, at en generation af unge får alle de bedste muligheder for uddannelse, så vores samfund har en ny generation til at fortsætte en videre udvikling af vores samfund, at de unge vil tage ved lære af de tidligere generationers fejltager i deres jagt efter rigdom og magelighed på bekostning af moder jord og vil være ansvarsbevidste og videreføre og kæmpe for bevarelsen af de goder, der findes, hospitaler, plejehjem, skoler og andre institutioner, at Ungdomshuset, Folkets Hus, Christiania, og andre fristeder vil holde stand i 2007 og vil få al mulig opbakning, at Ritt Bjerregård og politikerne på Rådhuset bliver deres samfundsansvar bevidst, trækker sig tilbage og indrømmer deres fejl ved salget af Ungdomshuset.

Jeg ønsker, at borgere verden over vil danne ikkevoldelige aktionsgrupper, at de vil træne og arbejde for at skabe en bæredygtig verden, at de sammen vil skabe et modstandsmiljø, der ved brug af civil modstand vil vise politikerne, at verdens borgere tager deres ansvar alvorligt og ikke fortsat lader sig affærdige med tomme valgløfter, at det skal være slut med politikere, der klistrer til deres taburetter i årevis, hvis de ikke dur, at vi er færdige med blot at stå og flagre med en stofklud og blive tæsket, skudt, jævnet med jorden eller muret inde, som det palæstinensiske folk og mange andre er blevet det. Jeg ønsker, at det danske politikorps vil lære noget af ikke-voldelige aktivister i 2007 og hjælpe borgerne med at skabe et sikkert og fredeligt samfund, der er værd at opholde sig i.

Jeg ønsker at rigtig mange vil melde sig som militærnægtere i 2007 og i årene fremover vil være med til at afskaffe alle producenter af krigsmateriel og våben samt militære anlæg og kaserne, hvor de end måtte befinde sig, at alle vil følge deres samvittighed, stå frem og nægte at lade sig tryne til lydighed, at folk vil få modet hertil i troen

på en verden fyldt med dejlige mennesker, der vil gribe ind og støtte dem til hver en tid, hvor end civil modstand er nødvendig.

Jeg ønsker i 2007, at det danske retssamfund vil komme til at fungere, så vi igen kan være os selv bekendt som danskere, at alle flygtninge kommer ud af deres tomrum i flygtningelejrene, at de vil blive sat fri i samfundet og vil tjene dette efter bedste evne, at de svageste og syge vil blive hjulpet til et tåleligt liv. Jeg ønsker, at integrationsmyndigheder og folk, hvor end de bor, vil se på fremmede som venner, de endnu ikke kender.

I 2001 modtager de tre aktivister den alternative nobelfredspris Right Livelyhood Award for deres aktion. Fra venstre Ellen Moxley Angie Zelter og Ulla Røder

Det, jeg mest af alt ønsker i 2007, er at få mulighed for at være en ansvarlig borger – uden at blive arresteret, slæbt i retten, fængslet og undertrykt af Bush, Blair, Fogh og alle deres medløbere og håndlangere i det ny århundredes krig mod alle aktive modstandsfolk. 2007 er året for folkefrontens frigørelse, og hvor viljen til proaktiv civil modstand vil sejre over tyrannernes nye globale imperiebygning. Landet, vandet, luften og universet tilhører hele menneskeheden.

Godt nytår!

Et år til er slut

Af Riverbend, Baghdad Burning (1)

Fredag 29. december 2006

Du ved, dit land har problemer,

- når FN må åbne en særlig instans blot for at holde øje med kaos og blodsudgydelser – UNAMI.

- når ovennævnte instans ikke kan operere fra dit land.

- når politikerne, som arbejdede for at bringe dit land i denne sølle forfatning, ikke længere kan spores inden for eller bare i nærheden af dets grænser.

- når det eneste, USA og Irak kan blive enige om, er nationens stadig hurtigere forfald.

- når en otte år lang krig og en 13-årig blokade ligner landets 'gyldne år'.

- når landet angiveligt 'sælger' to millioner tønder olie om dagen, men du må stå i kø i fire timer for at få benzin til generatoren fra det sorte marked.

- når man for hver fem timer uden elektricitet får en times offentlig elektricitet, og regeringen så bebuder, at den vil skære ned på forsyningen af denne time.

- når politikere, som støttede krigen, bruger tv-tid på at debattere, om det er 'sektærisk blodbad' eller 'borgerkrig'.

- når folk synes, de er heldige, hvis de faktisk er i stand til at identificere liget af en pårørende, der har været savnet i to uger.

En dag i en gennemsnit-irakers liv er blevet reduceret til at identificere lig, undgå bilbomber og forsøge at holde sig orienteret om, hvilke familiemedlemmer som er arresteret, hvem som er gået i eksil, og hvem som er blevet bortført.

2006 har afgjort været det hidtil værste år. Det har det virkelig. Denne krig og besættelsens enorme dimensioner rammer først nu landet med fuld styrke.

Det er som at have et stort stykke hård og tør jord, som du er fast besluttet på at brække i stykker. Den første kile sætter du ind i form af ødelæggelse af infrastrukturen med missiler og den nyeste våbentechnologi, og de første sprækker begynder at danne sig. En stribe nye små kiler kommer i skikkelse af politikere som Chalabi, Al Hakim,

Talebani, Pachachi, Allawi og Maliki. Sprækkerne begynder langsomt at blive ganget op og udstrækker sig over det engang så solide stykke jord, mens de søger hen mod dets hjørner som lige så mange skelethænder. Og så sætter du pres på. Du omringer det fra alle sider og skubber og trækker. Langsomt, men sikkert, begynder det at falde fra hinanden – en stump hist, et stykke der.

Det er Irak lige nu. Amerikanerne har gjort et godt stykke arbejde for at få det til at brække i stykker. Det sidste år har overbevist næsten enhver om, at det var planen lige fra begyndelsen. Der var alt for mange fejltrin til, at det rent faktisk kan være fejltrin. 'Fejltagelserne' var for katastrofale. De folk, som Bush-regeringen valgte at støtte og fremme, var forfærdelige, åbenlyst og offentligt – fra bondefangeren og svindleren Chalabi til terroristen Jaffari og militslederen Maliki. Beslutningerne, som at opløse den irakiske hær, afskaffe den gældende forfatning og tillade, at militser har overtaget sikkerheden i Irak, har været alt for ødelæggende til at være andet end bevidste.

Spørgsmålet nu er: Hvorfor? Det har jeg virkelig spurgt mig selv om de sidste dage. Hvad kan Amerika overhovedet vinde ved at ødelægge Irak i dette omfang? Jeg er sikker på, at kun rablende idioter stadig tror på, at denne krig og besættelse drejede sig om masseødelæggelsesvåben eller en reel frygt for Saddam.

Al Qaeda? Det er latterligt. Bush har effektivt skabt flere terrorister i Irak i de sidste fire år, end Osama kunne have uddannet i ti forskellige terroristlejr i Afghanistans fjerne bjerge. Vores børn leger nu 'snigskytte' og 'hellig kriger' og lader, som om den ene rammer en amerikansk soldat mellem øjnene og den anden vælter en Humvee.

Især det sidste år har været et vendepunkt. Næsten alle irakere har mistet utrolig meget. Utrolig meget. Der er ingen måde, man kan beskrive de tab på, vi har oplevet med denne krig og besættelse. Der er ingen ord, som kan

sættes på de følelser, som kommer med en viden om, at der dagligt findes næsten 40 lig i forskellige grader af lem-læstelse og opløsning. Der findes ingen kompensation for den tykke sorte sky af frygt, som hænger over hver eneste irakers hoved. En frygt for ting, der i den grad er uden for ens kontrol, at det grænser til det glade vanvid – som om ens navn er 'for meget' sunni eller 'for meget' shia. Frygt for de større ting – som amerikanerne i tanksene, politiet, som patruljerer i dit kvarter iført sorte tørklæder og grønne indskrifter, og de irakiske soldater, som bærer sorte masker ved tjekpunktet.

Jeg kan ikke lade være med igen at spørge mig selv om, hvorfor alt dette er sket. Hvad er hensigten med at brække Irak i stykker i en sådan grad, at det ikke kan repareres? Iran synes at være den eneste, der har fordel af det. Den iranske tilstedeværelse i Irak er så veletableret, at det grænser til selvmord at kritisere en gejstlig eller en ayatollah offentligt. Er situationen i den grad kommet ud af kontrol for Amerika, at den nu er irreversibel? Eller har det hele tiden været en del af planen? Det gør ondt i hovedet, bare disse spørgsmål stilles.

Hvad der lige nu forekommer mig mest gådefuldt, er: Hvorfor hælde benzin på bålet? Sunnier og moderate shi'iter fordrives fra de større byer mod syd og fra hovedstaden. Bagdad rives i stykker, og shi'iter forlader sunni-kvarterer, og sunnier forlader shi'itiske kvarterer – nogle af trusler og nogle af frygt for angreb. Folk bliver åbenlyst skudt ved tjekpunkter eller ved drab fra forbi kørende biler ... Mange universiteter og gymnasier har indstillet undervisningen. Tusindvis af irakere er holdt op med at sende deres børn i skole – det er simpelthen for usikkert.

Hvorfor gøre tingene værre ved at insistere på at henrette Saddam nu? Hvem vil vinde, hvis de hænger Saddam? Iran, naturligvis, men hvem ellers? Der eksisterer en reel frygt for, at denne henrettelse vil være det endelige stød, som sønderslår Irak. Nogle

sunni- og shia-stammer har truet med at bevæbne deres medlemmer mod amerikanerne, hvis Saddam henrettes. Irakerne følger i almindelighed nøje med for at finde ud af, hvad der nu vil ske, og forbereder sig på det værste.

Det er, fordi Saddam nu ikke længere repræsenterer sig selv eller sit regime. I kraft af den voldsomme amerikanske krigspropaganda repræsenterer Saddam nu alle sunni-arabere (uanset de fleste i hans regering var shi'iter). Amerikanerne har gennem deres taler og nyhedsartikler og irakiske marionetter gjort det meget klart, at de mener, at han personificerer den sunni-arabiske modstand mod besættelsen. Med denne henrettelse siger amerikanerne grundlæggende set: 'Se her, sunni-arabere – det her er jeres mand, det ved alle. Vi hænger ham, han symboliserer jer.' Og tag ikke fejl: Denne retsfarce og dommen og henrettelsen er 100 % amerikansk. Nogle af skuespillerne var nok irakiske, men produktionen, indstuderingen og klipningen var ren Hollywood (om end på lavbudget).

Det er selvfølgelig derfor, Talebani ikke vil underskrive hans dødsdom – ikke fordi denne gangster pludselig blev udstyret med en samvittighed, men fordi han ikke vil være den, som foretager hængningen. Han vil ikke kunne slippe langt nok væk, hvis han gør det.

Malikis regering kunne ikke tilbageholde sin triumferen. Den annoncerede stadfæstelsen af henrettelsesordren, inden den pågældende ret selv gjorde det. For nogle aftener siden interviewede et amerikansk nyhedsprogram Malikis departementschef Basim Al-Hassani, som med amerikansk accent talte om den kommende henrettelse, som om han skulle til karneval. Han sad og så fedtet og ikke så lidt dum ud, med en talestrøm fuld af 'gonna', 'gotta' og 'wanna' ... Jeg formoder, det er, hvad der sker, når de eneste folk, man omgås, er amerikanske soldater.

Den eneste konklusion, jeg kan komme til, er, at amerikanerne ønsker at trække sig ud af Irak, men at de gerne vil efterlade en borgerkrig i altomfattende skala, fordi det ikke vil se så godt ud, hvis de trak sig tilbage, og tingene faktisk begyndte at blive bedre, ville det vel?

27. december 2006: Børn i Tikrit passerer et murmaleri af Saddam Hussein. Hans dødsdom er netop stadfæstet.

Her er vi så ved slutningen af 2006, og jeg er bedrøvet. Ikke simpelthen bedrøvet over landets tilstand, men over vores menneskelighed som irakere. Vi har alle mistet noget af den medfølelse og medlidenhed, som jeg følte udmærkede os for fire år siden. Jeg kan tage mig selv som eksempel. For fire år siden blev jeg beklemmt, hver gang jeg hørte om en amerikansk soldats død. De var okkupanter, men de var også mennesker, og den viden, at de blev dræbt i mit land, gav mig søvnløse nætter. Uanset at de drog hen over oceanerne for at angribe landet, så følte jeg faktisk for dem.

Hvis ikke jeg havde nedfældet disse følelser på denne blog, ville jeg ikke

længere tro på dem. I dag repræsenterer de simpelthen tal. 3.000 amerikanere døde på næsten tre år? Virkelig? Det er antallet af døde irakere på mindre end en måned. Amerikanerne havde familier? Det er bare ærgerligt. Det har vi også. Det har ligene i gaderne og dem, der venter på identifikation i lighuset, også.

Er den amerikanske soldat, som i dag døde i Anbar, vigtigere end en af mine fætre, som blev skudt i sidste måned, samme aften, som han blev forlovet med en kvinde, som han har villet giftes med i de sidste seks år? Det synes jeg ikke.

Bare fordi amerikanerne dør i ringere antal, gør det dem ikke mere betydningsfulde, eller hvad?

En lynchning ...

Af Riverbend, Baghdad Burning (2)

Søndag 31. december 2006

Nu er det officielt. Maliki og hans folk er psykopater. Dette er virkelig et nyt lavpunkt. Det er oprørende – en henrettelse under Eid-helligdagene (*Note 1*). Muslimer verden over (med undtagelse af Iran) er rasende. Eid er en stund for fred, hvor skænderier og vrede lægges bort – i det mindste så længe den varer.

Det lover ikke godt for det kommende år. Ingen kunne forestille sig, at galningene faktisk ville gøre det under en religiøs højtid. Det er religiøst uacceptabelt, og det har været forfatningsstridigt. Vi troede i det mindste at kunne have et par dage med fred og lidt tid til at nyde Eid-ferien, som i år falder sammen med nytåret. Vi har brugt de første dage af en religiøs højtid på at se forskellige stumper fra en beskidt lynchning.

Amerika, frelseren ... Der er gået næsten fire år, og Bushs største fremgang i Irak har været en lynchning. Bravo, amerikanere.

Maliki har begået sit livs fejltagelse. Hans underskrift og utilsørede skadefryd ved hele henrettelsen, især på den første dag af Eid Al Adha (hvor millioner af muslimer tager på pilgrimsfærd til Mekka), vil blot føje ny skade til hans flossede ry. Han er som en grib i jakkesæt (eller en skaldet væsel). Det er til at blive helt forlegen over. Jeg forventede hele tiden, at Muwafaq Al Rubaii ville løbe over og tørre savlet af hans mundvige, da han undertegnede dødsdommen. Er det disse folk, som repræsenterer det Nye Irak? Vi er i større vanskeligheder, end jeg nogensinde kunne forestille mig.

Og nej – her er ingen fest i gaderne, som BBC hævder. Med undtagelse af nogle få kvarterer er gaderne tomme.

Nu kommer vi til CNN. I bør skamme jer, journalister, I er ved at blive dovne. Det mindste, I kunne, var at få de sidste ord korrekt gengivet, når I skriver en historie om en henrettelse. Jeres artikler læses verden over og vil gå over i historien som kildemateriale. I er den største nyheds-fabrik i verden – I kunne i det

mindste bruge nogle penge på en anstændig oversætter. Saddams sidste ord var IKKE 'Muqtada Al Sadr', som Munir Haddad påstod, ifølge nedenstående artikel. Hvis bare en af jer havde set i det mindste en del af den video, der blev vist på YV, ville I vide det.

"Et vidne, den irakiske dommer Munir Haddad, sagde at en af bødlerne fortalte Hussein, at den tidligere diktator havde ødelagt Irak, hvad der udløste et skænderi, hvori flere af de tilstedeværende regeringsekskurdere deltog.

Da løkken blev strammet om Husseins hals, råbte en af bødlerne "længe leve Muqtada al-Sadr", sagde Haddad med henvisning til den magtfulde antiamerikanske religiøse shiitiske leder. (*Note 2*)

Hussein, som var sunni, ytrede som sine sidste ord 'Muqtada al-Sadr' i en hånlig tone, ifølge Haddads udsagn."

Af den lakkede video fremgår det, at det ikke var bødlen, som råbte "længe leve Muqtada al-Sadr".

Dette er nemlig endnu et lavpunkt for Maliki-regeringen – den havde bekvemt nogle folk til stede ved henrettelsen, der skulle komme med tilråb. Maliki påstod, at det var 'nogle vidner fra rets-sagen', men de var helt klart bestilt til forhånelse. I samme øjeblik løkken lå omkring Saddams hals, begyndte de enstemmigt at messe: 'Lad Guds bønner følge Muhammed og Muhammeds familie.' Så fulgte noget, jeg ikke helt fangede (men det var helt koordineret),

og så "Muqtada, Muqtada, Muqtada!" En af dem råbte til Saddam: "Gå til helvede med dig ..." (på arabisk). Saddam så ned med foragt og svarede "Heya hay il marjala ...?", hvad der betyder sådan noget som 'Er det din måde at være mand på?' (*Note 3*)

En eller anden udbrød halvhjertet til tilråberne: "Hold nu op, hold nu op – manden er ved at blive henrettet." De blev lidt mere stille, og så stod Saddam og sagde "Ashadu an la ilaha ila Allah, wa ashhadu ana Mohammedun rasool Allah ..." Det betyder: "Jeg bekender, at der ikke er nogen anden gud end Allah, og at Muhammed er hans profet." Det er disse ord, en muslim (både sunnier og shi'iter) bør bruge på dødslejet. Han gentog dem endnu engang, meget klart, men før han afsluttede sætningen, blev han lynchet.

Så nej, CNN, hans sidste ord var ikke "Muqtada Al Sadr" i et hånligt tonefald – jeg synes bare, en eller anden bør gøre det klart (hør nu her, folk: I var seks om at skrive den artikel!).

Så kan man jo på den anden side sige, at det var en dommer, som gav dem den falske information. En dommer fra den irakiske appelret – en af de dommere, som stadfæstede henrettelsesordren. Og alle er jo bekendt med, at irakiske dommere under amerikansk beskyttelse aldrig lyver – det kan forklare CNN's forvirring.

Muwafaq Al Rubai sagde, at han (Saddam) var 'svag og bange'. Tilsyneladende overværede Rubai en helt anden lynchning, for ifølge den video, som de

lod lække, så han slet ikke skræmt ud. Hans stemme rystede ikke og han nægtede at få en sort hætte på. Han så ud til at have resigneret til sin skæbne, og under forhørelserne var han så trodsig som nogensinde. (Det var en markant kontrast til Muhsin Abdul Hameeds offentlige hysteri sidste år, da amerikanerne ransagede hans hjem).

Det er noget at have militser som deltagere i mord. Det er angiveligt det demokrati, amerikanerne skilter med. Er det så blodtørstige og skræmmende, vi er blevet? Er det, hvad Irak nu står for? Henrettelser? Jeg er sikker på, at resten af de arabiske lande vil være imponerede.

Et af de mest avancerede lande i verden hjalp ikke med at genopbygge Irak, det hjalp ikke engang med at producere en anstændig forfatning. De bidrog imidlertid pænt til en skueproces og en lynchning. En lynchning, som vil gå over i historien som Amerikas største bedrift i Irak. Så hvem bliver den næste? Hvem vil hænge for de hundredtusinder, som er døde som et direkte resultat af denne krig og besættelse? Bush? Blair? Maliki? Jaffari? Allawi? Chalabi?

2006 har bestemt været repræsentativt for Maliki og hans regering – mord som aldrig tidligere set, og en lynchning for at slutte det ordentligt af. Død og ødelæggelse overalt. Jeg er så træt af det hele ...

Oversættelse: Stop Terrorkrigen

Noter (Stop Terrorkrigen):

(1) Den vigtigste muslimske højtid i årets løb. For sunnier påbegyndtes den lørdag den 30. december, den dag Saddam blev hængt. For shi'iter dagen efter!

(2) De (amerikanske) internationale medier bliver ved med at betegne al-Sadr som anti-amerikansk, men denne berygtede militsleder samarbejder med amerikanerne, og hans folk deltager både i lakajregeringen og i parlamentet.

(3) Et formål med de bestilte ballademagere har været at forhindre Saddam i at dominere scenen med forberedte politiske kommentarer, sidste ord til irakerne og verden.

Åbent brev til DR2 fra Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea

Åbent brev:

Til DR2

Programredaktionen

DR Byen

Emil Holms Kanal 20

0999 København C

Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea har med den største beklagelse konstateret, at DR2 for tiden udsender et tv-program ved navn "Det Røde Kapel". Normalt ville vi ikke have nogen mening om DR2's programmer, hvis det ikke lige var, fordi programmet åbenlyst har til formål at bidrage til at skabe et fjendebillede af Nordkorea.

Som indledning til hvert afsnit af programmerne ses en rulletekst med en række udokumenterede påstande som f.eks., at sult benyttes som magtmiddel, at der sker undertrykkelse af anderledes tænkende og af handicappede, og om fangelejre i Nordkorea. Den samme smøre gentages som indledning til hvert afsnit.

Så er seerne kommet i den "rette stemning" og ved, hvad de skal mene.

Samtidig bedrages de koreanske værter af den falske "teatertrup" Det Røde Kapel. Både på det følelsesmæssige plan og fordi teatertruppen giver sig ud for at støtte Nordkorea. At truppen bliver meget varmt modtaget af de nordkoreanske værter, sætter ikke mediebossen Mads Brügger i noget moralsk dilemma. Han har overhovedet ingen skrupler. For ham er Nordkorea et ondt og bedragerisk samfund, hvilket derfor retfærdiggør "teatertruppens" bedrag. Sikken en moral.

Man vil undersøge smilets vilkår i det socialistiske Nordkorea. Der gør man ved et show, der for en stor del består af ligegyldige talentløse platheder som pruttepude, hyl og skrig. De koreanske værter forstår naturligvis slet ikke komikken. Alligevel optræder de yderst imødekomende og høfligt, og de søger hele tiden at få et godt samarbejde i stand.

Vi må på det skarpeste tage afstand fra, at DR2 med disse programmer har deltaget i en dæmonisering af Nordkorea – helt på linje med Bush-regeringens hetzkampagne imod det socialistiske Korea.

Bush-regeringen har siden 2002 udråbt Nordkorea til et "ondskabsland". Den har en stærk interesse i at presse og besejre Nordkorea og de andre, der betegnes som onde.

Dæmonisering og skabelse af fjendebilleder har i sidste ende til formål at legalisere udslættelsen af det nordkoreanske samfund.

Nordkorea kritiseres for at være verdens mest lukkede land. Ikke desto mindre har koreanerne her vist sig gæstfrie og imødekomende. Tillid er svigtet, og man kan ikke bebrejde koreanerne i, at de endnu engang er blevet bekræftet i, at omverdenen ikke vil dem noget godt. DR2's program er derfor dybt beklageligt og kan kun medvirke til lukning af flere døre.

Vi må forvente, at DR2 ikke fremover lader sig hægte på Bush-regeringens psykologiske krig imod Nordkorea og i stedet holder sig til alsidig og saglig information om Korea.

Med venlig hilsen
Anders Kristensen
formand

København 24. december 2006

www.dk-korea.dk

Hilsener til APK's 3. kongres

Arbejderpartiet Kommunisterne har i forbindelse med den vellykkede gennemførelse af partiets 3. kongres i december 2006 modtaget en lang række internationale hilsener fra broderpartier, marxistisk-leninistiske tidsskrifter

og revolutionære organisationer.

Vi bringer her nogle enkelte af disse – fra tre partier, der alle er medlemmer af den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer, IKMLPO.

Fra Irans Arbejderparti (Toufan)

**Kammerater fra Arbejderpartiet Kommunisterne,
Workers' Communist Party of Denmark**

Irans Arbejderparti (Toufan) sender sine broderlige hilsener ved afholdelsen af jeres tredje partikongres. Vi lykønsker de revolutionære aktivister og de danske arbejdende med denne historiske og glædelige begivenhed i jeres organisations liv.

Irans Arbejderparti (Toufan) hilser de kampe, I har ført mod det danske bourgeoisie, repræsenteret af Fogh-regeringen, imod imperialismen, anført af USA, mod zionisme og al reaktion, og for opbygningen af et samfund befriet for racisme, undertrykkelse og udbytning.

Kære kammerater,

Den amerikanske imperialism fik udsigt til et forsmædeligt nederlag, da den indledte en reaktionær krig mod Irak. Det irakiske folks modstandsbevægelse har gjort landet til det rene kviksand for besættelsesmagterne. Solidaritetsbevægelsen med det irakiske folk, den globale antikrigsbevægelse, vil og må blive videreført, styrket og radikaliseret.

Denne bevægelse vil og må i endnu større omfang afsløre de forbrydelser, som Bush og Blair-regeringerne og deres danske allierede, den kriminelle Fogh-regering, har begået.

Besættelsestropperne må forlade Irak og Mellemøsten, de amerikanske impe-

rialister må betale krigsskadeserstatninger til det irakiske folk, og krigens arkitekter må stilles for en domstol.

Irans Arbejderparti (Toufan) værdsætter den betydningsfulde rolle, som kammerater fra APK spiller i antikrigsbevægelsen.

Den globale bevægelse mod imperialism, krig og bourgeoisiets neoliberal politik har international karakter og udtrykker solidariteten mellem verdens arbejdende. Denne solidaritet må yderligere styrkes, kommunisternes rolle i bevægelsen yderligere udvikles, krænkelse af arbejderklassens rettigheder må besejres, og demokratiets og socialismens kræfter må presse sig frem!

Kære kammerater,

FN's Sikkerhedsråd har for nylig og under amerikansk pres vedtaget en resolution mod Irans fredelige atomforskning og udvikling. Vores parti anser dette som en imperialistisk sammensværgelse mod det iranske folk og som et forsøg på at bane vej for et 'regimeskifte' i Iran og for at gennemføre den amerikanske politik for en 'Ny Verdensorden'.

Denne sammensværgelse må afsløres.

Kun det iranske folk, som beslutsomt modsætter sig udenlandsk indblanding, har retten til at vælte den Islamiske Republiks forbryderiske styre. De amerikanske imperialisters hensigter i Iran må gøres klare for verdens folk.

Kammerater fra APK,

Vi er overbevist om, at APK's 3. kongres har fremlagt en vej frem for revolutionen og socialismen i Danmark. Vore to marxistisk-leninistiske partier er forenede i kampene mod imperialismen, som anføres af USA, og mod bourgeoisiet.

Vi ønsker jer alt det bedste for jeres revolutionære virksomhed.

Længe leve Arbejderpartiet Kommunisternes 3. kongres!

Længe leve solidariteten mellem arbejderklassen i Iran og Danmark!

Længe leve socialismen!

Irans Arbejderparti (Toufan)

30. december 2006

www.toufan.org

Fra Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti PCMLE

Kammerater i Arbejderpartiet Kommunisterne

I hele PCMLE's navn sender centralkomiteén sine varmeste revolutionære hilsener til APK's 3. kongres.

Denne kongres er uden tvivl en begivenhed af stor betydning for kommunister i alle lande, for arbejderklassen i jeres land, for arbejdere og folkene i hele verden.

Kongressens debatter, diskussioner, konklusioner og opgaver kommer til at være vigtige skridt for at styrke den danske arbejderklasses partis ideologi, politik og organisering og for konfron-

tationen med hele det undertrykkende kapitalistiske system, mod borgerskabet og imperialismen.

PCMLE hejser, som en del af den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, IKMLPO, og som forkæmper for den proletariske revolution i vores land, sit røde flag som hilsen til denne sejrige kongres. Vi ser den som et skridt fremad i den fælles kamp mod menneskehedens fjender.

Kammerater, modtag vores bedste ønsker om succes for jeres kongres og for styrkelsen af det kommunistiske

broderskab mellem vores partier, der vil være med til at fremme proletariats verdensrevolution.

Leve Arbejderpartiet Kommunisternes 3. kongres!

**Leve det internationale proletariat!
Længe leve Marxismen-Leninismen!**

**Ecuadors Kommunistiske Parti
Marxister-Leninister**

Centralkomiteen

Quito, Ecuador

6. december 2006

Fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti PCOF

Til de delegerede til Arbejderpartiet Kommunisternes 3. kongres

Kære kammerater,

På vegne af medlemmerne af vores parti, Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti, overbringer vi jer vores broderlige hilsener og de bedste ønsker om succes for jeres kongres.

Kongressen vil gøre status over den rige politiske erfaring, som jeres parti har vundet på forskellige af klassekampens fronter.

I de senere år har vi haft lejlighed til at føre fælles kampe med jeres kammerater, jeres parti, dets ungdomsorganisation og dets faglige aktivister.

Sammen med jeres parti og andre marxistisk-leninistiske partier i Europa og Afrika og med demokratiske kræfter har vi fordømt den Europæiske Unions forfatningsprojekt. Af denne grund betragter vi "Nej"-sejren i Frankrig som en fælles sejr. Vi har kæmpet sammen mod Bolkestein-direktivet. Og vi har kæmpet sammen for, at den internationale Antifascistiske og Antiimperialistiske Ungdomslejr, som blev afholdt i jeres land, skulle blive en succes.

Denne praksis af fælles kamp bliver

mere og mere nødvendig, fordi vi konfronteres med de samme politikker, med de samme reaktionære og imperialistiske institutioner som den Europæiske Kommission i Bruxelles.

Det er særlig nødvendigt for vores politiske arbejde i forhold til arbejderklassen. Det er arbejderklassen, som er det første angrebsmål for de store monoplers politik – en politik, som er identisk med den neoliberale politik, som er udviklet i verdensmålestok af imperialismen. Denne politik stiller arbejderne i indbyrdes konkurrence på nationalt, europæisk og globalt niveau og forringer arbejdsforholdene, lønnen og de vundne sociale fremgange for alle arbejdere.

Vore partier har som arbejderklassens partier den særlige opgave at udvikle international solidaritet og åbne politiske perspektiver for arbejderklassen, der bidrager til at fremme klassens enhed og får den til at spille den ledende rolle i frontpolitikken mod

monopolborgerskabets diktatur.

I anledning af jeres kongres vil vi udtrykke vores stærke vilje til at udvikle kampfællesskabet med jeres parti i tæt sammenhæng med de øvrige partier og organisationer i den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer.

Vi hilser den nye centralkomité, som vælges på denne kongres, og ønsker al mulig fremgang for jeres revolutionære arbejde.

Længe leve Arbejderpartiet Kommunisternes 3. kongres!

**Længe leve Marxismen-Leninismen
og den internationale solidaritet!**

**Frankrigs Kommunistiske
Arbejderparti**

Centralkomiteen

Paris 9. december 2006

DERFOR ... gik det galt i 1989

Af B. C. Andersen

"Staten er den form, hvori individerne, som hører til den herskende klasse, gør deres fælles interesser gældende."

Karl Marx

"Staten er "et organ for den ene classes undertrykkelse af den anden."

Lenin

Det grundlæggende spørgsmål for enhver marxist-leninist, enhver, der kalder sig kommunist, enhver, der har en tanke om revolution og socialisme, er spørgsmålet om staten.

Alle stater og statsformer, historien har kendt, har været klassestater og et redskab for den herskende klasse, KLASSEDIKTATUR.

Den nuværende borgerligt demokratiske kapitalistiske stat er redskabet for kapitalens KLASSEDIKTATUR over arbejderklassen og den øvrige befolkning.

Revolutionen må tilintetgøre den gamle borgerligt demokratiske kapitalistiske stat, der ene og alene, med hele dens voldsapparat, er indrettet på at sikre kapitalens KLASSEHERREDØMME, undertrykke arbejderklassen og den øvrige befolkning.

Arbejderklassen og revolutionen må skabe en helt ny statsmagt, en stat, der er et redskab for arbejderklassens KLASSEHERREDØMME – PROLETARIATETS DIKTATUR, en arbejderklassens stat, som udtrykker og forsværer det store flertals interesser.

Revolutionen og arbejderklassens stat, PROLETARIATETS DIKTATUR, likviderer borgerskabets ejendomsret til produktionsmidlerne – jord, bygninger, råstoffer, fabrikker – og sikrer disse som socialistisk fællesejendom.

Revolutionen og PROLETARIATETS DIKTATUR likviderer det kapitalistiske samfunds lønslaveri, at mennesker og arbejdskraft bliver betragtet som en vare, man frit kan sjakke og handle med, udbytte efter forgodtbefindende.

Den socialistiske produktion og økonomi tager i modsætning til den kapitalistiske produktion sigte på at dække fællesskabets materielle og kulturelle behov, sikre, at udviklingen og frem-

"Sandheden er altid konkret"
Lenin

skridtet i den teknisk-videnskabelige revolution sker i det socialistiske fællesskabs interesse.

Men skal opbygningen og udviklingen af socialismen lykkes, er det ikke kun nok at sikre en materiel, kulturel og social fremgang.

Der må ske en udvidelse af det politiske demokrati. Et reelt og fuldstændigt demokrati er ikke blot de traditionelle borgerlige frihedsrettigheder, vi kender til fra den borgerlige demokratiske kapitalistiske stat, men direkte medbestemmelse i produktionen og i alle sider af samfundslivet.

Under PROLETARIATETS DIKTATUR opbygges det socialistiske samfund af arbejderklassen som den afgørende og ledende klasse, men i forbund med arbejdende bønder, fiskere, funktionærer og intellektuelle.

Det er en lang kamp og periode for at likvidere det gamle borgerligt demokratiske og kapitalistiske samfund med alle dets reminiscenser og tankegange.

At der er vanskeligheder, farer, og tilbageskridt, viser historien: den tidligere socialistiske Sovjetunion og de andre tidligere socialistiske lande, der har oplevet en revisionistisk kontrarevolution, som har ført til revisionis-

mens fuldstændige sammenbrud og en midlertidig genrejsning af kapitalismen – og til udslettelse af materielle, sociale og kulturelle fremskridt for den arbejdende befolkning.

Denne kontrarevolutionære proces har gennemløbet en række faser. I den første periode afmonteredes den socialistiske produktion og økonomi under dække af en socialistisk facade og "socialistiske" fraser, udvikling af revisionistiske teorier som "hele folkets stat", "fredelig sameksistens" og "anti-monopolistisk demokrati".

Kontrarevolutionen og revisionismen betød skabelsen af en ny herskende klasse i de tidligere socialistiske lande og en gradvis genrejsning af den kapitalistiske produktion og økonomi.

Hrustjov – og senere andre, frem til Gorbatsjov – baserede deres magt og basis på et lag af funktionærer og virksomhedsledere, der ikke tog hensyn til arbejderklassen og det arbejdende folks interesser.

Tværtimod forfulgtes dem, der rejste kritik af bureaukraters og virksomhedslederes korrupsion og indgroede nepotisme for at fremme egen interesse og karriere.

Arbejderklassen og de arbejdende masser mistede kontrollen over de statsejede virksomheder, der ikke længere producerede for at dække fællesskabets materielle og kulturelle behov eller sikre, at den teknisk-videnskabelige udvikling skete i det socialistiske fællesskabs interesser.

PROLETARIATETS DIKTATUR – arbejderklassens stat, det socialistiske demokrati i form af direkte medbestemmelse og kontrol i produktionen og i alle sider af samfundslivet blev en tom frase, og folkets tillid til revisionisternes "socialisme" forsvandt.

"Sandheden er altid konkret"

Lenin

Historien viser entydigt, det var REVISIONISMEN, der spillede fallit i 1989 – IKKE SOCIALISMEN, som borgerskabet udbasunerer og det nye "kommunistiske" parti hævder i sit program.

Revolutionær situation og "antimonopolistisk demokrati"

Af Troels Riis Larsen

Definitionen på socialisme er ganske klar og ikke særligt flydende. Afgørende er, om arbejderklassen har den økonomiske og politiske magt. Altså hvis man skal følge den oprindelige marxistiske definition.

Det handler om vores socialistiske fremtidssamfund og om vejen dertil. Vi bliver nødt til at bruge historien til at drage væsentlige erfaringer, som vi kan bruge i vores fremtidige arbejde.

At reducere det til et spørgsmål om at finde lovmæssigheder, er at reducere historien til et forskningslaboratorium. Ikke alle erfaringer kan ophøjes til en lovmæssighed.

Spørgsmålet om det 'antimonopolistiske demokrati' hænger tæt sammen med det daglige arbejde for at skabe en situation, der kan sikre et socialistisk samfund. Kort fortalt går teorien ud på, at vi skal igennem en "særlig fase" eller etape, hvor der skabes en bred overgangsregering (overgangstyre) i en alliance mellem arbejderklassen og forskellige grupper, fordi de har monopolkapitalismen som fælles fjende. Denne overgang er en kortere eller længere omstilling til socialisme og foregår

igennem en række reformer og mere eller mindre fredeligt.

Denne "særlige etape", som ifølge teorien befinder sig et sted mellem socialisme og kapitalisme (hvilket er aldeles umarxistisk), bliver fremhævet i det nye Kommunistisk Partis program som den mest sandsynlige overgangsform op til selve bruddet med kapitalismen.

Hvorfor er denne konstruktion, brygget sammen i sin tid af sovjetrevisionistiske 'teoretikere', den mest sandsynlige?

Jeg kan opstille flere muligheder, som har mere for sig.

F.eks. *Dobbeltmagt i form af 'sovjetter'*: Som modvægt til det borgerlige

demokrati opbygger arbejderklassen en række lokale institutioner, der udhuler det borgerlige demokratis magtinstitutioner og dermed sikrer forudsætningen for det endelige brud med kapitalismen.

Eller: *Danmark bliver grundet en revolutionær situation i resten af Europa 'revet med'*, og på meget kort tid sikrer man overgangen til socialisme uden at have gennemgået en masse forberedende reformer på forhånd, sådan som tilhængerne af det illusionsskabende 'antimonopolistiske demokrati' prædiker.

Man kan forestille sig en mængde andre muligheder, der i dag ser mere eller mindre sandsynlige ud. Men den reformerte vej til socialisme, som det nye parti forkynder, ligesom DKP i sin tid ensidigt baserede sig på den, er ikke den mest 'sandsynlige', men med garanti den farligste for arbejderklassen, fordi den skaber vrangforestillinger om både kapitalismen og revolutionen.

At man særligt fremhæver reformvejen, kan i mine øjne kun betyde én ting:

'KP' vil på sigt fokusere særligt på parlamentarisk arbejde. Uden at det siges rent ud, ser det nye parti altså socialismen gennemført ad parlamentarisk vej. Netop det er klassisk reformisme.

MAJ 93 i Helligåndshuset

31. januar – 11. februar 2007

*Lena Bidstrup, Jørgen Buch, Keld Bech Christensen, Alfred Friis,
Buller Hermansen, Jørgen Tang Holbek, Søren Birk Pedersen,
Ejvind Schaldemose, Christine Scherfig*

Marianne Schepelern og Kirsten Antonie Sørensen udstiller ikke i år

Dagligt 10-18

Fernisering tirsdag den 30. januar 2007 kl. 16 - 20

Musikarrangementer: 3. februar kl. 15 Trio Ad Hoc

Torsdag d. 8. februar kl. 19 Christian Sievert

MALERI – GRAFIK – BILLEDVÆV – SKULPTUR - KERAMIK

Dødsstraf – et demokrati (retssamfund) værdigt?

Når man hører mange af de reaktioner, der har været på Saddams død, er det påfaldende, at folk ofte i samme åndedrag, som de hævder at være modstandere af dødsstraf, giver udtryk for, at de synes, Saddam fik, hvad han havde fortjent.

Kan det forstås anderledes, end at de synes, han havde fortjent dødsstraf? Hvordan kan man sige dét og så samtidig påstå, man er modstander af dødsstraf? Det hænger da overhovedet ikke sammen! Det er både ulogisk og selvmodsigende. Hvorfor har ingen medier (journalister) været åndsnærværende nok til at problematisere den forklaring?

Nævner folk blot, at de er modstandere af dødsstraf, for at være politisk korrekte? Anderledes kan jeg ikke opfatte det, hvis de samtidig kalder manden et svin og siger, at han blot fik løn som forskyldt. Og det er noget sludder, at Saddams henrettelse var nødvendig, for at Irak kunne komme videre, eller for at afslutte et kapitel, og hvad man ellers kan finde på at komme med af hovedløse postulater.

Det gør næppe nogen særlig forskel for andre end det menneske, man så brutalt har myrdet! Eller også medvirker det blot til at gøre en i forvejen ulykkelig situation endnu værre. Er det ensbetydende med at komme videre?

Ja, jeg har ondt af Saddam, selvom han var en morder. Hvilken anden begrundelse kan der være for at være modstander af dødsstraf end medlidenhed med de dødsdømte, uanset hvem de er, og uanset hvad de har gjort eller ikke gjort?

Det skulle ikke undre mig, om det primært var de samme hårde, ubarmhertige hunde, som generelt går ind for hårde straffe og nultolerance over for især Underdanmark (dvs. de svageste i samfundet), der også er skabstilhænger af dødsstraf.

Per H. Christiansen
Frederikssund

Klubber og børn skal betale for kaos

Ledere og tillidsfolk for de kommunale klubber i København udtaler:

Børne- og Ungdomsudvalget har på et ordinært møde onsdag den 15. november 2006 valgt at lade byens klubbørn betale for en beregningsteknisk administrativ fejl og Københavns kommunes økonomiske kaos i BUF-forvaltningen.

Politikerne har truffet deres beslutning om at hæve juniorklubkontingentet fra 280 kr. til 543 kr. med åbne øjne. Det betyder, at den medlemsgruppe, som er mest udsat, nemlig de 12-14-årige, får en månedlig kontingentstigning på 94 %. Fritidsklubmedlemmer skal også betale mere i kontingent, nemlig fra 500 til 543 kr., en stigning på 9 %.

Med beslutningen kommer 12-årige til at indbringe kr. 4,7 mio., som bl.a. skal være med til at dække et underskud på 27,8 mio. fra fritidshjem og KKFO, hvor politikerne har forregnet sig med for høje takster i forhold til det, der er lovhjemmel til.

Det er familiepolitisk og pædagogisk et helt uanstændigt forslag.

Den dramatiske kontingentstigning vil få mange børn til at forlade junior-klubberne, og det vil ikke mindst gøre det meget sværere at trække nye til. Med andre ord så ødelægger kontingentstigningen klubbernes muligheder for at udføre de opgaver, de er sat til at løse – af de selv samme politikere. Konsekvenserne af en sådan kortsigtet beslutning

kan være fatale for de mest sårbare børn og kan på lang sigt medføre en langt større økonomisk udgift for kommunen end det, man sparer nu og her.

Beslutningen bliver ikke mindre provokerende af, at politikere fra Børne- og Ungdomsudvalget den 13.12.06 har taget stilling til forsøg med kontingentfrihed i ungdomsklubberne for de 14-18-årige for at få kontakt til og trække flere unge ind i klubberne.

Kæden hopper af for politikerne, når de med den ene hånd groft sagt fordobler kontingentet i juniorklubberne (12-14 år) og med den anden hånd vil droppe kontingentet i ungdomsklubberne. Det hænger ikke sammen!

Det er oplagt at spørge politikere og forvaltning, hvad de mener, når de siger og skriver, at kerneydelserne (forstået som det almene solide pædagogiske arbejde, der dagligt udføres i institutioner og klubber) skal være i fokus.

Dagsordnerne på Børne- og Ungdomsudvalgets møder i oktober, november og december handler alle om store besparelser og forandringer. Al snak om pædagogisk kvalitet for børn og unge eksisterer ikke i praksis.

Vi kræver beslutningen omstødt!

Faglig FLS
18.12.2006

Forkortet af red.

Svimmelhed

*opkast og susen for ørerne
fremkommet af for stor alkohol indtagelse,
fremskyndet af spritproducenterne
med kraftig produktpromovering,
lindres og helbredes ved urtedrikke, linsesuppe,
og andre fremstillinger til at overkomme tømmermænd.
Så hvad den ene fremstiller for at beruse,
gør den anden modsat for at lindre og helbrede
- med ét for øje,
- fortjenesten er lige stor på begge sider.*

NB

Magtens midler, intelligenssamfundet?

De kapitalistiske samfunds nuværende organisering forøger forskellen mellem menneskers intelligens. En forskel, der vil forøges i de kommende generationer. Hermed banes vejen for fascismens fremmarch, et samfund med over- og undermennesker.

Helt ærligt, er jeg nu ikke lidt for langt ude? I det følgende vil jeg argumentere for, at det ikke er en helt usandsynlig udvikling. Med de begrænsninger, der følger af tid og plads.

Viden er en magtfaktor. Det er der ikke mange, der stiller spørgsmålstejn ved, men der er nogle forudsætninger, der skal være til stede for at kunne tilegne sig viden.

a) Viden skal være tilgængelig. Hvorvidt viden reelt er tilgængelig i dagens samfund, er en lang diskussion, som ikke er denne artikels emne, men det er min opfattelse, at meget viden, som findes, ikke gøres tilgængelig blandt andet af politisk-taktiske eller markedsøkonomiske årsager. (F.eks.: Hvorfor købe medicin, når ukrudt har samme virkning? Eller diskussionerne om størrelsen af bevillingerne til børnepasning i efteråret). Her hører hele diskussionen om internettet og tilgængeligheden også til. Dertil kommer, at massemedierne kun bidrager med meget lidt reel viden.

b) Den daglige kamp for overlevelse skal levne tid og energi. Det er begrænset, hvor meget viden man kan tilegne sig, hvis man er fysisk eller psykisk syg, udhungret eller træt. Også i det danske samfund er der mange, der ikke kan overkomme at forøge deres viden i det daglige.

c) Hjernen skal være i stand til at kunne tilegne sig viden. Evnen til hertil kaldes intelligens.

Der findes omkring 70 forskellige faktorer, der påvirker intelligensens udvikling genetisk og miljømæssigt. Den miljømæssige påvirkning skal finde sted, inden barnet fylder fire år. De nerver og kredsløb, der bruges i den tidlige barndom, udvikler mere komplekse forbindelser, mens de, der ikke bruges, dør bort. Et stimulerende og nærende miljø har langtidseffekt på den neurale struktur og neurokemien. Manglende stimulering kan betyde, at hjernens niveau ikke når samme niveau som andres. Dette har også effekt i næste generation.

Det er således de spædbørn, der kun tilbydes ringe fysisk kontakt med 'omsorgspersonen', som regel moderen, og i øvrigt mest overlades til sig selv, der får de dårlige langtidseffekter, som lavere intelligens, psykisk sygdom og ringe social tilpasningsevne.

Udviklingen i det danske samfund giver de værste forudannelser: lange arbejdstider, stress, der breder sig som en epidemi, færre pædagoger i institutionerne, masser af elektronisk legetøj og bedøvende underholdning, der kan træde ind som erstatning. Og samtidig flere psykisk syge.

Det er f.eks. påvist, at stresshormoner passerer fra mor til foster, og der er stor sandsynlighed for, at den deraf følgende stressregulering hos barnet kan medføre vedvarende neurofysiologisk sårbarhed. Når neurale netværk er skabt, kan det være svært at betragte verden på andre måder, de er svære at ændre

senere i livet. Det synes, som om en reorganisering kræver, at man er motiveret for indlæring.

Det er således ikke kun muligheden og viljen, der kan give ny læring. Jo bedre intelligens, jo mere får man også ud af læringen, og jo dårligere intelligens, jo større risiko for, at den videreføres i næste generation. Dette er grundlaget for min frygt for udviklingen af over- og undermennesker. Der er forhåbentlig flere faktorer i spil ...

Godt Nyt År

GBe

Kildehenvisninger: Susan Hart: Hjerne, samhörighed, personlighed. Hans Reitzel 2006.

Nicolaj Lunøe, Politiken debat, dec. 2006: Intelligens skaber ulighed.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14-17.00

**HUSK AT FORNY ELLER
TEGNE ABONNEMENT PÅ
KOMMUNISTISK POLITIK
- INGEN PRISSTIGNINGER**

**Selvom portoudgifterne steg pr.
1. januar bibeholdes de
nuværende abonnementspriser
også i 2007. Løssalgsprisen
bliver 15 kr. pr. nummer.**

**Budskab fra
Græsrødderne**

Stormøde

**Mandag 15. januar
kl. 19**

**Nørre allé Medborgerhus,
Nørre allé 39, lokale 101, 1. sal.,**

Snigløbet inden starten

Mange valgte ledere på alle niveauer i fagbevægelsen erklærer, at medlemmerne har den ledelse, som de fortjener.

Meningen er tydeligvis at sparke nedad og på forkant lamme al kritik med: *"Det er jer selv, der har valgt os, så hvorfor kritisere?"*

Denne fortolkning er totalt forkert, idet valgene er udemokratiske, på forhånd tilrettelagte og afgjort, inden den første stemmeseddel er afgivet. Valgene baserer sig på en så uengageret medlemsskare som muligt, hvilket gør det lettere at manipulere. Længere oppe foregår de altid i kompetente forsamlinger, der er sammensat, så det ønskede resultat på forhånd er givet.

Læses den kursiverede sætning igen, så vil man opdage, at den jo i sig selv indeholder en selvkritik:

"Vi er ikke gode nok. Vi varetager ikke jeres interesser."

Nu giver påstanden straks større mening.

Forhandlingerne – om man kan kalde de i forvejen tilrettelagte resultater det – omkring dette års overenskomstfornyelse for omkring 600.000 på det private arbejdsmarked baserer sig også på en så uengageret medlemsskare som muligt. Derved glider forræderiet lettere igennem.

Tidligere udspandt der sig på de faglige klubbers og fagforeningernes generalforsamlinger heftige diskussioner om kravenes prioriteringer. Når disse slag var overstået, kørtes kampagnerne i stilning. Forhandlerne blev bogstaveligt og fysisk fulgt til dørs hos modparten og efterfølgende i forligsinstitutionen – uanset om det var med tillid eller mistillid. Arbejdspladser reagerede med aktioner og strejker under forløbet for at understrege kravenes vigtighed.

I dag er det lykkedes lederne at passivisere enhver af disse institutioner. Kollektiviteten har fået en bedøvelse, der har slået hårdt. LO er derfor i dag

Mange medlemmer føler lede ved fagbevægelsens top, der for længst har forrådt solidaritetens fane. Fagbevægelsens ledere har fået den fagbevægelse, de har arbejdet så hårdt og indtrængende for.

Faglig kommentar

heller ikke generet af på egen hjemmeside at fortælle om processen med at vælge krav til årets OK-fornyelse:

"Det er et omfattende arbejde at koordinere adskillige hundrede tusinder menneskers ønsker til deres overenskomster."

Hvert enkelt medlem fortæller deres tillidsrepræsentant, hvad de synes der skal forbedres. Tillidsrepræsentanterne koordinerer kravene i lokalafdelingerne, der koordinerer deres krav i forbundet, der så igen bliver koordineret i kartellerne."

Siden hvornår har tillidsrepræsentanterne inviteret medlemmerne enkeltvis ind på tillidsmandskontoret for at høre på deres "ønsker"?

Sådan har det aldrig foregået, heller ikke denne gang, men det ændrer ikke ved den kendsgerning, at mange, hvis ikke de fleste klubber, og i hvert fald de fleste fagforeninger, ikke har sikret høring af noget, der bare ligner et medlemsflertal.

Toppen af forbund, karteller og LO er på den konto i stand til at udtage netop de krav, som de mener dækker 600.000 medlemmers "ønsker":

"Hvis man skal forsøge at opstille en liste med krav, der vil gå igen i mange forhandlinger på LO/DA-området i 2007, er det følgende:

- Mere i løn
- Mere pension
- Mere efteruddannelse
- Længere periode med fuld løn under barsel
- Bedre forhold under børns sygdom"

Hver af "pindene" repræsenterer for så vidt rimelige krav, der hører en overenskomstforhandling til, men læg mærke til, hvilket krav der er udeladt af hovedkravene: arbejdstidskravet.

Kommunistisk Politik har de sidste måneder skrevet stolpe op og ned om nødvendigheden af et centralt krav om en væsentlig nedsættelse af den ugentlige arbejdstid til seks timer om dagen fem dage om ugen – ikke mindst ud fra kendsgerninger om, at arbejdstiden de sidste årtier faktisk er vokset med flere timer om ugen.

HK har tilsyneladende haft en finger på pulsen:

"84 procent af HK/Privats medlemmer mener, at arbejdstid skal være et af de vigtigste emner på dagsordenen, når overenskomstforhandlingerne starter den 5. januar. Det viser en ny undersøgelse blandt 508 medlemmer af HK/Privat. Medlemmerne er blevet spurgt, hvilke emner de mener er vigtigst at tage op under forhandlingerne. Her rangerer arbejdstiden helt i top," skriver HK på hjemmesiden. De i øvrigt meget få udvalgte medlemmer bliver imidlertid taget til indtægt for en helt anden holdning:

"Og primært vil HK'erne have mere indflydelse på deres arbejdsdag. HK/privat vil derfor gå til forhandlingsbordet med et krav om mere fleksibel arbejdstid – i medarbejderens favør."

Det er forståeligt, når mange medlemmer føler lede ved fagbevægelsens top, der for længst har forrådt solidaritetens og sammenholdets fane.

Fagbevægelsens ledere har fået den fagbevægelse, de har arbejdet så hårdt og indtrængende for. FJ